Nr. 6 (19)

Anul 2
1995

RUFOR™

RAPORT UFO ROMÂNIA - ROMANIAN UFO REPORT

CAZURI OZN, ENIGMELE TERREI, FENOMENE PARANORMALE

Apare lunar - 32 pagini - prețul 800 lei / 2,5$ /4DM

INCIDENTUL ROSWELL

URME ENIGMATICE LÂNGĂ CÎMPIA TURZII

SUMAR
IN THIS ISSUE

EVENIMENT

3 - *Peter Leb, Csaba Borbath, Tibor Reman* - Filmul Roswell sau efectul de începetoşare

5 - *Peter Leb, Tibor Reman* - Filmul Roswell la Cluj Napoca

7 - *Sorin Barbu, Adriana Macsut* - Filmul Roswell la televizunile străine

-The Roswell footage scandal

DOCUMENT

8 - *Peter Leb, Tibor Reman* - SRI şi Armata refuză prin tăcere dialogul iniţiat de RUFOR

- The Romanian Secret Service and Army Refuzed the Dialog with RUFOR

CAZURI OZN ROMÂNIA

11 - *Peter Leb, Tibor Reman* - Urme ciudate lângă Câmpia Turzii

- Stranges Traces near Câmpia Turzii

13 - *Peter Leb* - Din nou despre oamenii zburători

- Again about Flying Man

14 - *Raluca Marinache, Ovidiu Someşan* - Noi cazuri OYN in judeţul Arad

- New UFO Cases in Arad District

UFO MAPAMOND

16 - *George M. Dick* - O istorie OZN 7

- An UFO History

17 - *Mihai Danciu* - Din povestirile lui Muzio

-The Stories of Muzio

19 - *Dan D. Farcaş* - Răpirile cu OZN-uri (3)

- Clouse Encounters of the 4-th Kind

19 - *Dan D. Farcaş* - Cazul Betty Andreasson

- The Betty Andreasson Case

ANALIZE-SINTEZE

22- *György Mandics* - Catalogul formelor OZN (17)

- An UFO Catalog

22 - *Justin Capră* - Stadii

- Stadies

ENIGMELE TERREI

23 - *Adriana Macsut* - De la menhiri la alchimie

- From Menhires to Alchemistry

PARANORMAL

20 - *Bianca Bogdan* - Apariţii insolite în Italia

- Apparitions in Italy

INFO TINERET

25 - Acţiuni de tineret in 1995 organizate de DJTS Mureş

- Young Activities in 1995 organisated bz DJTS Mureş

STIINŢĂ

26 - *Peter Leb, Tibor Reman* - Reportaj de la o vânătoare de dinozauri

- The Dinosaurs of Hateg

CONTACT CITITORI

27 - Curier, Anunţuri, Informaţii, Apariţii editoriale,

Primim cu plăcere materialele dumneavoastră cu condiţia ca ele să se încadreze în profilul revistei noastre şi să nu fi fost publicate în altă parte. Expedierea unui manuscris implică acceptul autorului pentru publicarea lui. Manuscrisele nepublicate nu se restituie. Redacţia nu îşi asumă nici o răspundere pentru conţinutul anunţurilor şi a reclamelor, întreaga responsabilitate revenind firmelor sau persoanelor care le-au trimis.

RUFOR este o marcă înregistrată la OSIM.

© Copyright S.C. EDIPRES TIPO S.R.L.

RUFOR

Editat de S.C. EDIPRES TIPO S.R.L.

J26 - 1768 - 1993

Preşedinte: Pop T. Simion.

Redacţia şi administraţia:

4300 Tîrgu-Mureş, România

str. Gheorghe Doja, nr. 36, et. 2

Tel. 065 - 167261, 167033 (int.13)

Fax 065 - 164521.

Redactor-şef

(Chief editor):

Peter Leb

Secretar de redacţie

(Senior writer):

Tibor Reman

Colectiv redacţional

(editorial staff):

BUCUREŞTI: ing. Iustin Capră,

dr. Marioara Godeanu,

Ion Hobana,

Alexandru Mironov,

prof. dr. Cantemir Rişcuţia;

BRAŞOV: Mihai Danciu;

CLUJ: dr. Adrian Pătruţ;

IAŞI: ing. Florin Gheorghiţă;

SFÎNTU GHEORGHE: Ervin Keresztes-Kató;

TÎRGU-MUREŞ:ing. Csaba Borbáth;

TIMIŞOARA: György Mandics;

Tehnoredactare

computerizată & design grafic:

Tibor Reman.

Culegere şi corectură:

Carmen Nistor.

Difuzare: Gheorghe Boboc

(Tel: 065-16.72.61. int 18.)

Tipărit la Gheorghe Barițiu

CLUJ NAPOCA

ISSN 1222-4391

La realizarea acestui număr au mai contribuit:

Sorin Barbu (Timişoara)

Bianca Bogdan (Tg.Mureş)

dr. Dan D. Farcaş (Bucureşti)

fiz. Adriana Macsut (Craiova)

Raluca Marinache(Arad)

Klara Nagy (Timişoara)

Ovidiu Someşan (Arad)

FILMUL ROSWELL SAU EFECTUL DE ÎNCEȚOȘARE

Peter Leb
Csaba Borbáth
Tibor Reman

Așa cum era de așteptat, filmul despre o presupusă disecție a unui extraterestru a declanșat în rândul opiniei publice un interes ieșit din comun. Zeci de posturi de televiziune au preluat filmul și au organizat dezbateri deosebit de animate. Televiziunea Română, la rândul său, a prezentat filmul în două emisiuni la ore de maximă audiență, fapt fără precedent în istoria sa.

În ultimele două luni am avut prilejul să vizionăm filmul la mai multe reuniuni naționale și internaționale și am putut auzi **mai multe variante** în legătură cu incidentul Roswell. Până în prezent am auzit vreo **6-7 variante**, unele de-a dreptul năstrușnice. Unii vorbesc de două incidente (prăbușiri la date diferite), alții de o ciocnire a două OZN-uri ieșite din hiperspațiu iar alții de supraviețuirea unor ozenauți, care au încheiat un pact cu guvernul american. Din noianul de informații mai mult sau mai puțin credibile există un singur lucru cert: **la Roswell, în 1947, ceva s-a prăbușit, ceva care a alertat într-o extrem de mare măsură oficialitățile militare americane.** Este demn de reținut că prima declarație oficială a fost că, într-adevăr, a fost capturat un disc zburător. La 24 de ore **după această primă declarație, militarii au inventat știrea stupidă cu balonul meteorologic**. Existența unor martori oculari cu privire la prăbușire vine tot în favoarea ipotezei că atunci s-a petrecut ceva inedit. **Dacă a fost sau nu un OZN veritabil, rămâne o enigmă.** Unii cercetători presupun că obiectul a fost un aparat de zbor secret, testat la poligonul White Sand.

Iată că, la 48 de ani de la incidentul Roswell, a apărut în circumstanțe destul de dubioase filmul cu autopsia. Potrivit lui Ray Santilli, cineastul britanic care a difuzat filmul, acesta a fost obținut de la un operator militar profesionist. Santilli dorea să achiziționeze pelicula despre epoca de aur a rock-ului. Operatorul, văzând că britanicul plătește în bani gheață, i-a oferit și rolele cu autopsia. Deci, **singurul martor direct, de prima mână, este însuși operatorul**, care a povestit istoria filmării: a fost chemat de urgență pentru a filma disecția (autopsia) iar anumite role mai slabe calitativ au rămas la el pentru "retehnologizare". Deși, ulterior, a telefonat de mai multe ori la Pentagon, aceștia, uituci, nu au recuperat aceste role. Potrivit operatorului, aceasta e cauza pentru care au putut fi păstrate la el.

Ce putem vedea în film?

O sală mai degrabă de chirurgie decât de disecție, doi medici în interior, iar al treilea după un paravan de sticlă. Medicii sunt îmbrăcați în echipamente de protecție. Timp de circa 18 minute sunt prezentate secvențele disecției. **Prim-planurile cu organele interne sunt estompate**. Operatorul a declarat că nu a reușit să focalizeze imaginile deoarece avea pe mâini mănuși de cauciuc. Atunci oare cum a reușit să schimbe rolele de film? - ne întrebăm noi.

Deși, potrivit martorului, care re-

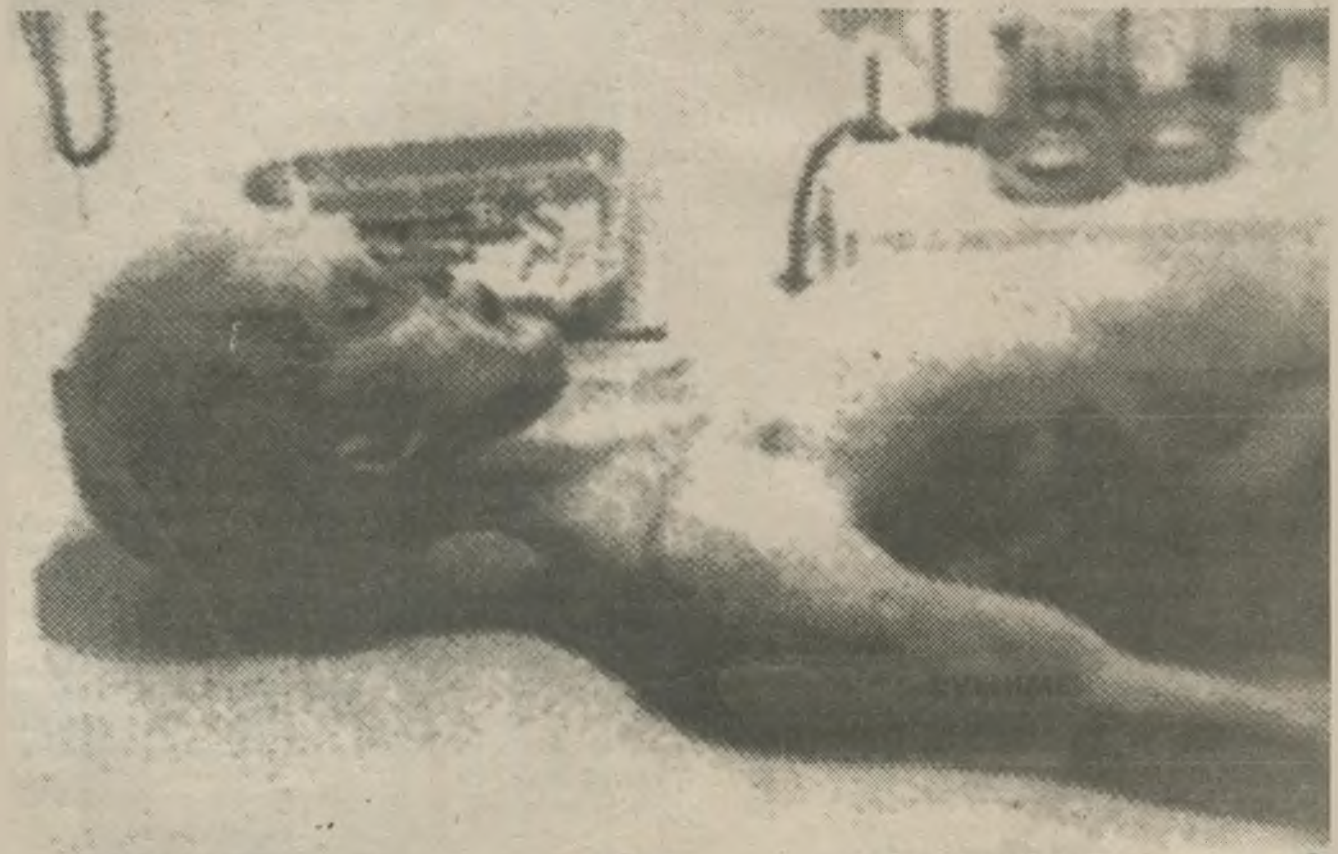

cunoaşte proasta calitate a filmului şi faptul că sunt secvenţe disparate, **filmul în sine este extrem de fluent**. Mai mult decât atât, **anumite prim-planuri nesemnificative sunt extrem de clare**, fapt ce vine în contradicţie cu ipoteza imposibilităţii de focalizare, mai ales că potrivit relatărilor, cel care a filmat era un operator profesionist! În altă ordine de idei, ne întrebăm cum **un asemenea eveniment important în istoria umanităţii nu a fost imortalizat pe peliculă color şi sonoră.**

Nici firma Kodak nu a putut da un răspuns tranşant. Părerea celor de la Kodak sună în felul următor: **pelicula putea fi din 1927, 1947 sau... 1967**, având în vedere că seria de înregistrare a peliculei se repetă la fiecare 20 de ani.

Un alt element tehnic care ne dă de gândit: **deşi pelicula care a stat aproape o jumătate de secol în condiţii de nearhivare "arată" extrem de bine**, nu se văd irizaţii sau granulaţii care, de obicei, afectează peliculele după ani lungi de păstrare. În acest context, **filmul pare a fi ieşit doar de câteva luni din mâinile operatorului**.

În ceea ce priveşte disecţia în sine, **pare mai degrabă barbară**. Părerea unanimă a medicilor care au vizionat filmul este că **autopsia a fost făcută de nespecialişti**. Tot potrivit medicilor, **nu se respectă majoritatea prevederilor uzuale de procedură în cazul unei disecţii.** Oare Armata SUA n-a avut specialişti?

Un ultim element contradictoriu: **stupiditatea celor din Pentagon**. Cum este posibil ca un film ultrasecret să fie pur şi simplu uitat la un operator? Această ciudată amnezie a celor din Pentagon nu este deloc tipică militarilor sau serviciilor secrete. Această "scamă" aruncă o serie de dubii la adresa veridicităţii filmului.

Ce spun ufologii?

Majoritatea cercetătorilor din domeniul OZN consideră filmul drept un fals penibil. O mică minoritate consideră filmul ca ceva real şi îl prezintă drept dovada supremă în favoarea OZN-urilor mecaniciste (roţi şi piuliţe), care cutreieră prin Univers de mii de ani. Tot această minoritate ufologică ştie să-şi vândă bine marfa şi să cutreiere lumea ţinând prelegeri şi expozeuri. De fapt, nu vor altceva decât să-şi vadă conformate propriile lor ipoteze.

Şi opinia publică este divizată

Contrar părerilormajorităţii ufologilor, **oamenii înclină să creadă în autenticitatea**

filmului. Oamenii vor să creadă acele scenarii mai mult decât fanteziste, potrivit cărora extratereştrii sunt în legătură cu oficialităţile, le acordă secrete, se simt pe pământ bine-merci şi adoră... îngheţata de căpşuni. Cu toate că aceste zvonuri au fost infirmate de cercetători serioşi, **intoxicaţia informaţională** pusă la cale, mai mult ca sigur de către oficialităţi, **vine nu numai să discrediteze fenomenul OZN, dar doreşte să mascheze adevăratele preocupări ale autorităţilor militare în acest domeniu.**

Şi noi înclinăm să credem că filmul este un fals.

Deşi este extrem de tentantă ideea că filmul este real, bunul simţ ne împiedică să cădem şi noi pradă unei posibile campanii subtile de intoxicare.

Aşa cum am arătat, însele datele contradictorii în legătură cu incidentul şi lipsa unor martori direcţi pun disecţia sub semnul întrebării. Cert este că filmul s-a vândut televiziunilor ca pâinea caldă iar casetele difuzate pe piaţă costă între 28 şi 50 de dolari. **Deci, cei care au drepturile de autor şi de difuzare au făcut o afacere strașnică.** Se pare că însuşi Ray Santilli este un intermediar, aşa cum a declarat chiar el televiziunii franceze.

Despre inadvertenţele tehnice amvorbit mai sus. Filmul în sine, prin contradicţiile vădite, tinde tot spre ipoteza de fals.

De obicei, **pretinsele cazuri senzaţionale scoase de sub secret s-au dovedit falsuri şi făcând parte din intoxicarea cercetătorilor OZN şi a opiniei publice. Acest efect de înceţoşare, menit să ascundă adevărul gol-goluţ asupra unui caz OZN, se pare că a fost aplicat şi în cazul Roswell. Din acest considerent nu ni se pare exclusă nici ipoteza ca filmul disecţiei să provină tocmai din... laboratoarele Pentagonului.** De ce? Pentru această întrebare există mai multe răspunsuri posibile: **ori se încearcă o sondare a opiniei publice, urmărind reacţia lor vizavi de un posibil contact cu o inteligenţă extraterestră, ori poate fi vorba de o dirijare într-o anumită direcţie a opiniei publice** (abandonarea realităţii sociale, crearea unor culte dogmatice etc.).

Aşa cum am mai amintit, nu este exclusă nici pura dorinţă de a câştiga bani mulţi (chiar foarte mulţi), profitându-se de apetitul opiniei publice şi al mass-mediei faţă de fenomenul OZN.

Ultimul răspuns ar fi însăşi discreditarea cercetării ufologice civile. Odată falsul dovedit, cercetarea ufologică (serioasă) va fi pusă la zid iar martorii întâlnirilor apropiate vor fi reticenţi în a-şi relata întâmplările. Iar **ştiinţa oficială va hohoti de râs, îndepărtând oamenii de ştiinţă, care ar încerca să se ocupe serios de fenomenul OZN.**

Aceasta este părerea noastră, deosebit de sceptică, în ceea ce priveşte autenticitatea filmului disecţiei. Şi am adus câteva argumente în favoarea acestei păreri. **Dar ce implicaţii sociale va avea dacă noi greşim şi, într-adevăr, filmul redă disecţia unui extraterestru? Dar credem că, datorită efectului de înceţoşare, nu vom putea găsi niciodată un răspuns pro sau contra.** ❑

FILMUL ROSWELL A FOST PREZENTAT ÎN PREMIERĂ EST-EUROPEANĂ LA CLUJ NAPOCA

Peter Leb
Tibor Reman

Deja a devenit un mit în cercurile ozenistice povestea despre un OZN prăbușit în iulie 1947 la Roswell (SUA). S-a scris enorm de mult despre această temă. Majoritatea cercetătorilor erau convinși că armata SUA a recuperat OZN-ul prăbușit, precum și echipajul acesteia. Se credea (și se mai crede încă) faptul că armata americană a pus sub șapte peceți de secret teribila întâmplare. În 1994, un cineast englez, Ray Santili, ar fi descoperit câteva role de film care conțin autopsia ființelor extraterestre. Știrea a produs o veritabilă isterie în mass-media americană. Luni, 25 septembrie, acest film de senzație a fost prezentat pentru întâia oară în Europa de Est de către cercetătorul german Michael Hessemann. El a sosit la Cluj la inițiativa redactorului de televiziune Cristian Mureșan și a cercetătorului dr. Adrian Pătruț.

• Interes ieșit din comun la Cluj • Atenția opiniei publice clujene a fost distrasă în ziua de luni de la săpăturile arheologice, cupoane sau statuia lui Matei Corvin • Încă de la ora 17.00 s-a format o coadă apreciabilă la Casa de Cultură a Studenților • Un bilet a costat 1.500 lei • La ora 18.00 Sala Mare a fost luată cu asalt • La ora anunțată, 18.30, în sală se aflau circa 1.000 de auditori • Ei erau nerăbdători și, cum conferința întârzia, au început să-i îmboldească pe organizatori cu aplauze • La ora 18.38 în loja oficială și-a făcut apariția primarul Gheorghe Funar însoțit de soție și staff-ul primăriei • Cu câteva minute întârziere față de program, dr. Adrian Pătruț a prezentat invitatul • Cristian Mureșan l-a denumit drept "expertul OZN al Germaniei" • Michael Hessemann și-a început discursul cu un moment dedicat lui Hermann Oberth, declarând că privește cu mare respect cultura acestei țări • Din sală s-a auzit: "Deutschland, iiber alles", după care a urmat replica "Romania, iiber alles", tot din sală • Probabil, replica a venit datorită prezenței primarului • Ideea de bază a conferinței a fost că "ne confruntăm cu o prezență extraterestră" • Spre dezamăgirea publicului, a fost prezentat în deschidere un alt film cu înregistrări OZN din lume • Filmul a fost interesant, cu multe secvențe fascinante • La un moent dat, conferențiarul a trecut de la engleză la limba maternă • Traducerea execrabilă a stârnit valuri de râsete în sală • M. Hessemann, simțind acest lucru, a revenit la engleză • "S-ar produce o nouă revoluție copernikeană dacă s-ar afla că nu suntem singuri în Univers" - a precizat M. Hessemann • Apoi a adăugat: "Unii politicieni cred că sunt centrul Universului. La fel a crezut și Ceaușescu" • A fost aplaudat.

• Afacerea Roswell • În cele din urmă s-a trecut la prezentarea filmului • După o prezentare a cazului, precum și a declarației cameramanului care a realizat filmul, s-a proiectat filmul de 18 minute • Spectatorii s-au înfiorat la secvențele cu extraterestrul disecat • Primarul Clujului stătea indiferent • Când luminile s-au aprins, lumea a răsuflat ușurată • După încheierea de rigoare, majoritatea participanților a șters-o la o bere • A plecat și primarul • Dar nu înainte de a da un interviu în exclusivitate pentru "RUFOR" • Desigur, despre OZN-uri • Discuția cu cei rămași s-a întins până în miez de noapte • Câțiva ziariști mai rezistenți au rămas pentru o promisă conferință de presă • Nouă ne-a plecat trenul.

MICHAEL HESSEMAN

În exclusivitate

"SE POT AFCE SPECULAȚII CU GRĂMADA"

Lucian Băbeanu, redactor și realizator la TVR

***RUFOR:** Care este părerea dv despre acest film?*

***Lucian Băbeanu:** Pe baza materialului prezentat se pot face speculații cu grămada. Faptul că un material din 1947 este difuzat în 1995 dă naștere la multe întrebări. Nu cumva acest material, cu tehnica actuală, care este destul de avansată în SUA, s-a putut realiza nefăcând atmosfera din 1947. Tehnica actuală ar fi o explicație logică la ceea ce am văzut până acum. Există atâtea filme cu efecte speciale, cu ființe ciudate, cu ET. Putem afirma că, cu ajutorul tehnicii actuale se poate realiza un astfel de film care să reflecte atmosfera anilor '47 și o disecție a unui extraterestru. Nu putem nega nici autenticitatea. Din punct de vedere chimic se pot produce în laborator de la procese biologice până la filme care pot fi fabricate de parcă ar fi patinate de timp.* ❑

FAPTELE VĂZUTE DE M. HESSEMANN

În iulie 1947 la Roswell s-a prăbuşit un OZN. Armata americană, sosită la faţa locului, a blocat zona. Din OZN se auzeau strigăte disperate. Cu chiu, cu vai, militarii forţează uşa navei extraterestre. Ocupanţii urlă şi mai tare. Erau mici de statură, cu capul mare şi neted, urechi mici. Fiecare strângea la piept o cutie metalică. Nevrând să le cedeze, militarii au trecut la fapte: unul a fost plesnit în cap cu patul armei. Ceilalţi trei ocupanţi au fost legaţi fedeleş. Nava a fost transportată la celebrul Hangar 18 iar extratereştrii la o destinaţie necunoscută.

Aici se rupe firul evenimentelor.

La trei săptămâni, un oprator al forţelor armate este chemat să filmeze disecţia extratereştrilor. Este îmbrăcat într-un costum steril, motiv pentru care - pretinde el - n-a reuşit să focalizeze anumite secvenţe cu camera de 16 mm. Imaginile prezintă un omuleţ de circa 1,5 metri înălţime, cu capul mare, câte 6 (şase) degete la mâini şi la picioare, cu o rană imensă pe coapsa dreaptă. Medicii îl disecă fără cruţare, scoţându-i organele. Burta entităţii este umflată. Sursele spun că din cauza stadiului avansat de descompunere.

Era a doua disecţie, după informaţiile lui M. Hessemann. Acum medicii ştiu cum să scoată stratul protector de pe retină şi cum să scalpeze extraterestrul cu un fierăstrău imens.

Operatorul a reţinut câteva role de peliculă mai puţin reuşite pentru re-prelucrare. Timpul trecea şi nimeni nu cerea rolele, chiar după repetate apeluri la Pentagon. Aşa încât filmul original a rămas la operator.

În 1994, Ray Santili strângea documentele despre rock-and-rollul anilor 50. Astfel a ajuns la operatorul cu pricina. Acesta văzând că Santili plăteşte din greu pentru pelicula din această perioadă, i-a vândut şi filmul despre extratereştrii de la Roswell. Aşa a început isteria...

Contactată, firma Kodak intră în derută, afirmând că nu reuşeşte să stabilească anul de fabricaţie al peliculei, în ciuda codului aplicat pe imaginea ei. Kodak afirmă că pelicula putea fi din 1947 sau 1967.

Biroul Federal de Investigaţii (FBI) afirmă cu certitudine că pelicula e dinainte de 1950 şi trebuia expusă în maximum 2 ani.

Stan Winston, producătorul efectelor speciale din "Jurrasic Park", afirmă că el nu ar putea face un asemena trucaj.

Mai mulţi chirurgi afirmă la rândul lor că entitatea disecată nu este o fiinţă umană, nici chiar mutantă.

În exclusivitate:

"A FOST UN LUCRU INTERESANT"

- Gheorghe Funar, primarul Clujului, preşedintele PUNR

RUFOR: Ce părere aveţi despre cele prezentate?

Gheorghe Funar: **A fost un lucru interesant. Aşteptăm comentariile medicilor.**

RUFOR: După părerea Dv., ce ar însemna contactul cu o civilizaţie extraterestră?

G. F.: **Ar fi binevenit şi deosebit de interesant. Sperăm însă că extratereştrii vor fi mai inspiraţi în coborârea pe Pământ şi nu vor mai ateriza în Statele Unite ci în România, unde oamenii sunt toleranţi şi nu vom avea prilejul să vedem filme ca acestea.**

RUFOR: Credeţi că există vreo civilizaţie extraterestră?

G. F.: **Înclin să cred că există asemenea OZN-uri.**

RUFOR: Credeţi totuşi că filmul este real?

G. F.: **Filmul nu pare a fi real şi din păcate lipsesc multe secvenţe din această întâmplare. Dacă aţi remarcat din relatarea prezentatorului era, să-i zicem prăbuşirea acelui OZN, spunea că erau mai mulţi extratereştri care ţineau la piept o cutie, erau îngrijoraţi de soarta acelei cutii. A fost prezentat doar unul singur. Despre ceilalţi nu s-a vorbit nimic. Nu s-a vorbit nimic despre acea farfurie zburătoare. Şi multe alte enigme sunt în această întâmplare.**

RUFOR: Cum vă imaginaţi o civilizaţie extraterestră?

G. F.: **Aşteptăm să-i vedem. Nu are rost să-i imaginăm.**

RUFOR: Ce părere aveţi despre expunerea dlui Hessemann?

G. F.: **Ştie să-şi prezinte marfa.**

RUFOR: Dacă conferenţiarul german merge în pădurea Baciu, intenţionaţi să-l însoţiţi?

G. F.: **N-am timp să-l însoţesc, însă din câte am citit până acuma şi din câteva lucrări pe teme OZN pot susţine că şi în această zonă din apropierea Clujului au fost văzute asemenea farfurii zburătoare. Ce mi-a părut surprinzător este faptul că prezentatorul a omis să facă vreo referire la împrejurimile municipiului nostru.** ❑

FILMUL ROSWELL LA TELEVIZIUNILE STRĂINE

AUTOPSIA UNUI EXTRATERESTRU PREZENTATĂ LA TELEVIZIUNEA BRITANICĂ

Sorin Barbu

Londra, 29 august - Telespectatorii britanici au putut urmări primele secvenţe ale unui controversat cadavru umanoid, prezentat drept extraterestrul al cărui obiect zburător s-a prăbuşit în 1947 într-un deşert din Statele Unite, transmite Reuter.

Aşa-numitul "incident Roswell" se numără printre cele mai cunoscute mistere ale OZN-urilor şi a fost pentru prima oară când "vedeta" sa - care totuşi a murit demult - a pututsă apară pe micile ecrane ale britanicilor.

Prezentată de Channal Four, cu ochi de reptilă şi capul chel sub formă de bulb, creatura părea întocmai cum s-ar aştepta pământenii să arate o fiinţă extraterestră.

Diferenţa a contat numai în modul în care a fost interpretat "el" sau "ea" de cercurile care nu sunt pro OZN. În film, chirurgi în echipamente de protecţie contra radiaţiilor îi fac o tăietură pe piept, din care pare să curgă sânge şi îi secţionează teasta, expunând un creier gelatinos.

Producătorul de filme britanic, Ray Santilli, a declarat că cumpărase filmul de la un fost operator militar, care pretinde că a filmat autopsia extraterestrului după ce OZN-ul acestuia se prăbuşise lângă Roswell, statul New Mexico (SUA).

"Nu-i o păcăleală, totul este adevărat 100%", a spus Santilli, infirmând ideea unor efecte speciale sau a unei montări.

"O mulţime de prostii" - a venit verdictul dat de publicaţia Daily Telegraph, care a adăugat: "oamenii vor să creadă în farfurii zburătoare însă... dacă îţi deschizi prea mult mintea, îţi poate cădea creierul". Ziarele serioase, însă, au refuzat să se pronunţe asupra unei posibile păcăleli estivale. Totodată, şi anumiţi cercetători s-au dat la o parte de la îndepărtarea pe faţă a unui fenomen imposibil.

"Sunt absolut convins că o farfurie zburătoare a căzut lângă Roswell. Ne ocupăm de cea mai mare poveste a mileniului: vizitarea Pământului de extratereştri şi ascunderea reuşită a celor mai bune date, a corpurilor şi resturilor", conform lui Stanton Friedman, specialist american în fizica nucleară, care a cercetat incidentul timp de decenii.

Cercetătorii fenomenului OZN pretindeau demult că incidentul va rămâne ascuns iar "show"-ul prezentat la televiziune nu îndepărtează această teorie. El nu a oferit nici o dovadă concludentă dacă "ceva", avion, balon sau farfurie zburătoare - ar fi căzut sau dacă fiinţa era făcută de om, era extraterestră sau un ciudat rezultat al testelor ultrasecrete. Aşa că misterul planează în continuare...

FILMUL LUI RAY SANTILLI PREZENTAT LA TELEVIZIUNEA ITALIANĂ

Adriana Macsut

Emisiunea prezentată de postul italian RAI UNO a început cu prezentarea declaraţiilor unor martori ai incidentului Roswell. Unii au văzut un obiect uriaş construit dintr-un material dur, nu din folie de plastic, cum au încercat să acrediteze ulterior oficialităţile.Alţii au văzut un disc zburător. Iar alţii, fragmente metalice stranii. Atunci, în 1947, ziarul Daily Record a preluat o informaţie a armatei, referitoare la capturarea unui OZN în zona Roswell.

Invitaţi în studioul televiziunii italiene au fost Mauricio Baima, jurnalist, şi Roberto Pinotti, cercetător OZN. Dezbaterea a fost extrem de animată, aducându-se o serie de argumente pro şi contra. Am selectat câteva păreri mai semnificative.

Mauricio Baima:

• Barnett, numele operatorului, este fals • Este straniu că materialul filmat nu i-a interesat pe cei din armată • Potrivit unor surse destul de dubioase, în timpul lui Truman ar fi fost capturaţi extratereştri iar guvernului SUA i s-au dat informaţii atât despre planeta lor, cât şi despre tehnologia de funcţionare a unui OZN • Un cristal hexagonal ar fi prezentat imagini de pe planeta lor • Ar exista şi un acord secret potrivit căruia extratereştrii ar avea dreptul de folosinţă asupra unei baze militare din Nevada • Potrivit acestor surse,extratereştrii ar avea o înălţime de 1 - 1,5m, au ochii mari, un creier mai complex, pielea elastică şi dură • Ei iubesc muzica tibetană (?!) • Mărturia ziaristului italian a fost neconcludentă şi plină de contradicţii.

Pierluigi Baiama Bolloni, medic legist

• Nu se poate face o caracterizare • Sunt prezente elemente din regnul animal dar şi trăsături specifice unor grave maladii umane (de exemplu hexadotilia) • Ca medic legist, nu crede că autopsia a fost făcută de un anatomo-patolog pe o masă de disecţie, ci de un chirurg nespecialist, pe o masă de operaţie • Rana de pe gambă ar fi putut provoca moartea prin embolie • S-a observat şi o maladie intercraniană, o posibilă cauză a morţii • El consideră că mărturiile nu sunt concludente • Totuşi, consideră că acest caz ţine mai degrabă de parapsihologie decât de medicină.

Roberto Pinotti:

• Povestea că guvernul SUA şi în particular NATO ar dispune de extratereştri congelaţi şi de un OZN i se pare greu de crezut • Cum ar putea fi ţinut în frâu un asemenea secret faţă de ceilalţi aliaţi din NATO? • Nu este convins de autenticitatea filmului • Filmul i se pare prost realizat şi nu pare a fi făcut de un operator profesionist al armatei • Materialul pare să fie conceput pentru a provoca repulsie faţă de extratereştri şi să denigreze fenomenul OZN • Cert este că OZN-urile există, dar cazul Roswell nu poate fi încadrat cu certitudine în această categorie.

S-a mai prezentat mărturia firmei Kodak, precum şi o posibilă clasificare a civilizaţiilor din univers.

Concluzia italienilor este că filmul **"ar putea fi o elaborare pe computer"**.

UN DEMERS SORTIT EȘECULUI?

* SRI și Armata refuză prin tăcere dialogul inițiat de RUFOR

Peter Leb
Tibor Reman

Așa cum ați putut afla din editorialul publicat în nr. 5/1995 al revistei RUFOR, în data de 4 august 1995 am expediat prin fax două scrisori Serviciului Român de Informații și Ministerului Apărării Naționale.

Acest demers ni s-a părut perfect firesc, putându-se încadra într-un real exercițiu democratic, menit a ține un contact transparent între oficialități și opinia publică. Gestul nostru n-a fost unul de bravadă; de-a lungul anilor ne-au parvenit o serie de informații din surse demne de încredere, care vorbeau de investigarea unor cazuri OZN de către reprezentanți ai armatei sau ai serviciilor secrete. Din acest motiv doream un răspuns și, eventual, o serie de date concrete.

Am afirmat de mai multe ori că asemenea investigații din partea unor oficialități sunt perfect justificate. Este normal ca reprezentanți ai armatei sau ai unor servicii de contraspionaj să investigheze cazurile în care obiecte zburătoare neidentificate violează spațiul aerian al României.

Studiile și statisticile independente au arătat de multe ori că aceste fenomene aeriene neconvenționale nu reprezintă un pericol pentru siguranța națională. Cu atât mai mult cu cât, mai ales în ultimii cinci ani, anumite întâlniri apropiate (de gradul III și IV) au avut drept martori zeci de persoane, care au relatat că din partea unor asemenea fenomene nu au putut constata nici o atitudine ostilă.

De asemenea, este bine cunoscut faptul că fenomenul OZN este un fenomen global, existent de multe decenii pe cerul planetei noastre.

Suntem convinși că atât SRI cât și Armata (în special aviația militară) dețin dovezi concrete (topări radar, observații ale piloților militari, declarații ale martorilor civili), care pot întregi tabloul întregii fenomenologii. De asemenea, cercetători civili au putut constata de multe ori că martorii unor fenomene OZN au fost interogați de persoane cu statut oficial.

Având în vedere aceste considerente, am decis să lansăm pe adresa SRI și MApN 9, respectiv 10 întrebări concrete, menite a iniția un dialog util pentru cercetătorii civili cât și pentru aceste organisme oficiale.

În editorialul din numărul 5/1995 scriam: "Sper totuși că cele două organisme oficiale nu vor trata cu indiferență întrebările noastre și vor formula un răspuns, în spiritul transparenței și informării corecte a opiniei publice românești."

Din păcate, această dorință a noastră s-a lovit de un zid al tăcerii.

Văzând că răspunsul întârzie, am mai expediat prin fax câte o scrisoare adresată celor două organisme oficiale, pe data de 18 august 1995. Singura reacție a venit din partea Biroului de presă al Ministerului Apărării, care ne informa că nu a primit scrisoarea expediată în data de 4 august. Deși aveam confirmarea primirii, în aceeași zi am expediat din nou prima scrisoare. De atunci, nici un răspuns, deși am solicitat unul (indiferent de poziția adoptată) până cel târziu la 1 septembrie 1995.

Am rămas oarecum surprinși de faptul că nici SRI, nici MApN nu s-au obosit să dea nici măcar un răspuns formal și "diplomatic". Prin tăcere, aceste două organisme au refuzat dialogul inițiat de revista RUFOR.

Nu înțelegem atitudinea lor și acest aer de secretomanie. Nu am solicitat divulgarea unor secrete de stat. Am cerut doar publicarea unor observații și concluzii privind fenomenul OZN. Acest fenomen nu se manifestă ascuns, ci sub privirile a sute de martori. În primul rând acești martori (persoane echilibrate psihic, demne de încredere, mulți lucrând în domenii de vârf) ar aștepta un răspuns din partea acestor organisme oficiale, pentru a încerca să înțeleagă ce au văzut ei de fapt!

De-a lungul ultimilor 25 de ani s-a strâns o documentație extrem de bogată în ceea ce privește fenomenologia OZN din România. Există sute de cazuri și mai multe mii de martori. Ținând seama de numărul mare de cazuri neraportate, putem evalua statistic că circa 15-20% din populația adultă a țării a avut prilejul să observe, cel puțin o singură dată, un fenomen tip OZN. A spune că miile de martori au suferit halucinații sau sunt debili psihici este mai mult decât jignitor. De asemenea, chiar organisme științifice conservatoare recunosc existența fizică a fenomenului OZN.

În câteva țări (Franța, Belgia, Marea Britanie) există chiar organisme guvernamentale care reunesc atât cercetători civili cât și militari, care investighează împreună principalele cazuri OZN și formulează în comun concluziile de rigoare menite a fi date publicității. În Franța, de exemplu, Jandarmeria are un rol decisiv în investigarea fenomenologiei OZN, prin protejarea urmelor fizice și prin depistarea martorilor, precum și prin alertarea în timp util a echipelor oficiale de investigatori.

Desigur, o asemenea structură necesită fonduri considerabile. De asemenea, dotarea cu aparatură necesită, la rândul ei, un sprijin financiar destul de consistent. Totuși, asemenea exemple de colaborare rămân niște modele viabile, de deosebit interes atât pentru civili cât și pentru militari. Un singur exemplu: în cazul unei observații OZN efectuate în mai multe locuri din țară (cum a fost în seara zilei de 31 decembrie 1994) ar fi ideal ca traiectoria obiectului, stabilită pe baza declarațiilor martorilor, să fie confruntată cu topările radar (care mai mult ca sigur că există). Astfel s-ar putea afla noi caracteristici privind fenomenologia OZN. Și, așa cum am mai arătat, există modele foarte bune privind colaborarea dintre cercetătorii civili și cei militari, care pot informa în mod real opinia publică.

Cu toate că demersul nostru pare sortit eșecului, noi suntem încă deschiși pentru a ne așeza la masa discuțiilor. Cred că numai printr-o asemenea colaborare aflată sub semnul transparenței, opinia publică poate fi informată corect, atunci când reviste și ziare se întrec să publice cele mai fanteziste și neverificate cazuri.

Noi nu dorim altceva decât să ne continuăm investigațiile corecte și oneste ale fenomenului OZN și să dăm publicității concluziile noastre. Ar fi de un deosebit interes dacă SRI și MApN ar rupe acest voal al tăcerii și ar furniza o serie de date, care mai mult ca sigur zac îngropate în zeci de dosare prăfuite.

Noi, optimiști din fire, încă mai așteptăm un semn din partea acestor organisme oficiale și rămânem deschiși la un dialog sincer și util, menit a aduce cât de cât lumină în controversata și contradictoria fenomenologie OZN. ❑

str. Gheorghe Doja nr. 36 • 4300 TÎRGU-MUREŞ • ROMÂNIA
Tel: 065/167033, 167261, 167859 • Fax:164521
Nr. înreg. J/26/1708/1993. Cod fiscal: 4641415
cont: BCR Nr. 3072225173 • BP Nr. 3010004270000220018
BRD Nr. 4072996016281

S.C. EDIPRESTPC S.R.L.
J26/1708/1993
Nr. înreg. 2426
Data 3-8-95

Către: SERVICIUL ROMÂN DE INFORMAŢII
BIROUL DE PRESĂ
BUCUREŞTI
fax: 01-4102545

Revista "RUFOR", înfiinţată în aprilie 1994, este **singura publicaţie profesionistă din România, specializată în cercetarea şi investigarea fenomenelor OZN** (şi conexe). Din colectivul redacţional al revistei fac parte cercetători, personalităţi ale vieţii culturale şi ştiinţifice româneşti precum: Alexandru Mironov, prof. dr. Cantemir Rişcuţia, ing. Iustin Capră, ing. Florin Gheorghiţă, prof. Călin N. Turcu, Ion Hobana, Gyorgy Mandics, ş.a.

Prin intermediul revistei noastre am efectuat o serie de **investigaţii pe teren**, menite a elucida evoluţia unor fenomene aeriene neconvenţionale, întâlniri apropiate (un exemplu concludent în acest sens este ancheta pe care am efectuat-o în 1994, cu prilejul fenomenelor neidentificate de la Arad).

Având în vedere **importanţa instituţiei Dvs.**, precum şi a unor serii de informaţii pe care le-am culeş din **surse sigure şi bine informate**, în vederea **informării corecte şi pragmatice** a opiniei publice (dat fiind interesul manifestat de aceste probleme), vă solicităm să răspundeţi la **următoarele întrebări**:

1. SRI are cunoştinţă de **evoluţia în spaţiul aerian al României** a unor obiecte zburătoare de proveniență necunoscută?
2. În opinia SRI aceste obiecte **reprezintă un pericol pentru siguranţa naţională a României?**
3. SRI efectuează **anchete separate** în cazul aterizărilor de OZN-uri şi în cazul observării de fiinţe de proveniență necunoscută?
4. SRI are un **departament specializat** pentru efectuarea acestor anchete?
5. SRI deţine o **bancă de date** cu privire la evoluţia în ultimele decenii a unor obiecte aeriene neidentificate (neconvenţionale)?
6. Dacă în **arhivele** fostei **securităţi există documente cu privire la aterizări, întâlniri apropiate, fiinţe cu aspect non-terestru?**
7. Dacă în aceste arhive există documente cu privire la **intimidarea unor martori ai întâlnirilor apropiate** care au avut loc înainte de decembrie 1989?
8. dacă SRI poate da **publicităţii** prin intermediul revistei noastre a câtorva cazuri în legătură cu întrebările 6 şi 7.?
9. Care este **relaţia SRI cu cercetătorii civili** din acest domeniu?

Ne exprimăm speranţa că întrebările de mai sus vor primi un răspuns cât mai prompt şi rapid dinpartea Dvs, care sperăm să ne fie comunicate prin **fax 065-164521**.

Dorim să menţionăm că intenţionăm **să dăm publicităţii într-un viitor apropiat** atât această scrisoare cât şi răspunsul Dvs.

Primiţi vă rugăm cele mai sincere salutări.

Tg. Mureş, 03.08.1995

Peter Leb
- redactor şef -

Tibor Reman
- secretar general de redacţie -

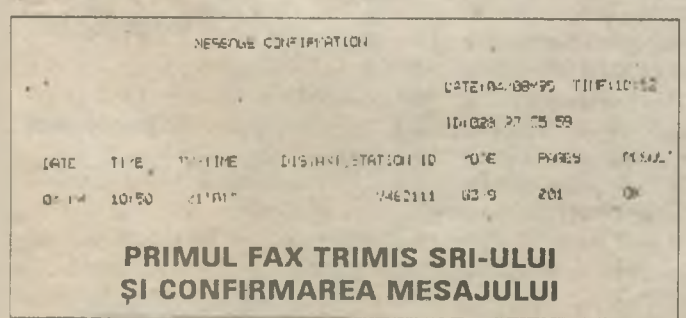
MESSAGE CONFIRMATION

DATE: 04/08/95 TIME: 10:52

ID: 028 27 75 59

DATE	TIME	TIME	DISTANT STATION ID	TYPE	PAGES	RESULT
04	10:50	01'01"	7462111	G3	001	OK

PRIMUL FAX TRIMIS SRI-ULUI ŞI CONFIRMAREA MESAJULUI

str. Gheorghe Doja nr. 36 • 4300 TÎRGU-MUREŞ • ROMÂNIA
Tel: 065/167033, 167261, 167859 • Fax:164521
Nr. înreg. J/26/1768/1993. Cod fiscal: 4041415
cont: RCR Nr. 4072225173 • BP Nr. 301000427000022001S
BRD Nr. 4072996016281

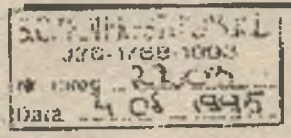

CĂTRE: MINISTERUL APĂRĂRII NAŢIONALE
BIROUL DE PRESĂ
BUCUREŞTI
FAX.: 01-7460111

Revista "RUFOR", înfiinţată în aprilie 1994, este **singura publicaţie profesionistă din România, specializată în cercetarea şi investigarea fenomenelor OZN** (şi conexe). Din colectivul redacţional al revistei fac parte cercetători, personalităţi ale vieţii culturaleşi ştiinţificwe româneşti precum: Alexandru Mironov, prof. dr. Cantemir Rişcuţia, ing. Iustin Capră, ing. Florin Gheorghiţă, prof. Călin N. Turcu, Ion Hobana, Gyorgy Mandics. ş.a.

Prin intermediul revistei noastre am efectuat o serie de **investigaţii pe teren**, menite a elucida evoluţia unor fenomene acriene neconvenţionale, întâlniri apropiate (un exemplu concludent în acest sens este ancheta pe care am efectuat-o în 1994, cu prilejul fenomenelor neidentificate de la Arad).

Având în vedere **importanţa instituţiei Dvs**, precum şi a unor serii de informaţii pe care le-am cules din **surse sigure şi bine informate**, în vederea **informării corecte şi pragmatice** a opiniei publice (dat fiind interesul manifestat de aceste probleme), vă solicităm să răspundeţi la următoarele întrebări:

1. MAN are cunoştinţă de **evoluţia în spaţiul aerian al României** a unor obiecte zburătoare de proveniență necunoscută?
2. În opinia MAN aceste obiecte **reprezintă un pericol pentru siguranţa naţională a României**?
3. MAN **a efectuat şi efectuează anchete privind cazurile de observaţii** de OZN-uri?
4. MAN **are un departament specializat** pentru investigarea acestor cazuri?
5. Au avut loc **survolări sau aterizări de OZN-uri în preajma unor aeroporturi militare**? Dacă da, unde şi când?
6. Au existat **misiuni de interceptare** ale unor obiecte neconvenţionale de către aviaţia militară? Dacă da, unde şi când?
7. Aviaţia militară a efectuat vreodată vreo **misiune de luptă** vizând **doborârea** unor OZN-uri?
8. Care este **opinia MAN** cu privire la **proveniența** acestor obiecte?
9. Dacă MAN **poate da publicităţii** anchetele efectuate în acest domeniu?
10. Care este **relaţia MAN cu cercetătorii civili** din acest domeniu?

Ne exprimăm speranţa că întrebările de mai sus vor primi un răspuns cât mai prompt şi rapid dinpartea Dvs, care sperăm să ne fie comunicate prin **fax 065-164521**.

Dorim să menţionăm că intenţionăm să dăm **publicităţii într-un viitor apropiat** atât această scrisoare cât şi răspunsul Dvs.

Primiţi vă rugăm cele mai sincere salutări.

Tg. Mureş, 03.08.1995

Peter Leb
- redactor şef -

Tibor Remaň
- secretar general de redacţie -

MESSAGE CONFIRMATION

TIME:13:59

DATE	TIME	TX-TIME	DISTANT STATION ID	MODE	PAGES	RESULT
03-08	13:58	01'04"		G3-S	001	OK

PRIMUL FAX TRIMIS MAPN ŞI CONFIRMAREA MESAJULUI

URME CIUDATE LÂNGĂ CÎMPIA TURZII

Peter Ieb
Tibor Reman

De multe ori este extrem de greu de stabilit dacă între manifestările de tip OZN şi o serie de urme misterioase apărute peste noapte există vreo legătură. Această lipsă de conexiune poate pune în încurcătură pe orice cercetător, dar în acelaşi timp întăreşte gradul de stranietate al evenimentelor. La fel s-a petrecut şi în satul Pădureni, aflat la circa 22 km de oraşul Cîmpia Turzii.

Joi, 17 august 1995, primeam un mesaj telefonic la redacţia RUFOR, în legătură cu apariţia în satul Pădureni a unor urme misterioase. Imediat am contactat-o pe cea care ne-a telefonat, Cornelia Florea (studentă la filologie la Universitatea din Cluj) şi din detaliile primite am putut discerne că într-adevăr s-a petrecut ceva deosebit. La patru zile după convorbirea telefonică ne-am deplasat la Cîmpia Turzii. Ne-a primit familia Baciu al cărui mezin, Lucian Baciu (15 ani), pasionat de electronică şi fenomene ciudate, a fost "capul răutăţilor", intuind pentru întâia oară caracterul enigmatic al acestor urme.

Cu ajutorul familiei Baciu ne-am deplasat în micuţa localitate ascunsă între dealuri cultivate cu sfeclă-de-zahăr şi porumb, aflată pe un drum judeţean practicabil pentru autoturisme, probabil doar în sezonul secetos. Locul cu pricina se află situat la marginea satului, pe o tarla de sfeclă-de-zahăr, fiind proprietatea "bunicii" de 83 de ani. Locul este liniştit şi izolat, cel mai apropiat vecin aflându-se la aproape 500 metri depărtare.

Urma a fost descoperită întâmplător de familia Baciu în ziua de 22 iulie 1995. Au fost extrem de surprinşi, căci cu câteva zile înainte această urmă nu exista! De asemenea, în locul acela nu s-au executat nici un fel de forări sau prospecţiuni.

Deci, în circumstanţe necunoscute şi cu totul inexplicabile, în mijlocul tarlalei a apărut o gaură circulară (cilindrică), cu pereţi perfect drepţi şi netezi, având o adâncime de 3,70 metri şi un diametru de 23 cm. De jur-împrejur nu se putea vedea nici o urmă a unei posibile excavări sau prospectări geologice. "Tunelul" era perfect drept iar marginile aproape netede. Interesant este că fundul găurii era extrem de neted, ca şi cum ar fi fost tasat de o forţă destul de mare. Cu un ingenios sistem de oglinzi introdus pe fundul cavităţii, inventat de Lucian Baciu, precum şi al flash-urilor unui blitz deosebit de puternic, am putut constata că în partea inferioară a găurii se află o cavitate aproape circulară, cu diametrul de circa 38-40 cm. Deci, acolo jos, cineva sau ceva a avut la dispoziţie tehnologia necesară de a lărgi gaura, în aşa fel încât cavitatea de aproape 4 metri să nu fie avariată. Ciudată tehnologie!...

Am efectuat la faţa locului măsurători de radiometrie şi electromagnetice. Rezultatele au fost normale, neputând decela vreo anomalie faţă de zonele adiacente.

SFECLA DE ZAHĂR A DISPĂRUT!

Membrii familiei Baciu aveau să ne povestească o întâmplare incitantă şi aproape neverosimilă. În momentul în care au descoperit gaura, au văzut că pe fundul ei se află şi o sfeclă-de-zahăr, căzută probabil în timpul ciudatei "forări". Spre marea surprindere a lor, după câteva zile, sfecla dispăruse. Erau cu atât mai consternaţi cu cât nimeni nu s-a apropiat de zonă şi, chiar dacă era aşa, ar fi fost extrem de greu, dacă nu imposibil, să "pescuiască" sfecla căzută. La fel s-a întâmplat şi cu un chiştoc de ţigară căzut întâmplător în gaură!

O ALTĂ GAURĂ APĂRUTĂ PESTE NOAPTE

Comuna Tichenii de Sus se află situată la circa 8 km de Pădureni. Acolo, la începutul lunii iunie a anului 1995, pe marginea unui drum de acces, tot fără un motiv detectat, a apărut o gaură similară. Potrivit relatărilor martorilor oculari, aceasta avea o adâncime de peste 8 metri, având un diametru comparabil cu gaura de la Pădureni. Interesant este că la Ticheni gaura s-a umplut cu apă "călduţă" (cum ne-a declarat un martor) şi că în zona respectivă solul transmitea foarte puternic vibraţiile (acest lucru aveam să-l constatăm şi noi; făcând salturi în zona găurii, vibraţiile solului se transmiteau pe o rază de circa 10 metri,

DECLARAȚIA MARTOREI

RUFOR: Ne puteți spune când ați aflat de această groapă?

Găzdag Maria: **Prin luna iulie ne aflam la prășitul sfeclei pe care o cultiv pe terenul alăturat, când nepotul meu (Baciu Lucian - n.n.), alergând prin câmp, a găsit-o.**

RUFOR: Ce credeți că ar putea fi?

G. M.: **Nu știu. Cam așa ceva au făcut domnii când au venit să foreze pe aici, dar asta a fost acum vreo 25 de ani. Pot să vă spun sigur că de atunci nu au fost să foreze. În plus, ăia făceau grămezi mari de pământ pe care îl scoteau. Nu știu ce poate fi.**

RUFOR: Ni s-a spus că într-o noapte ați văzut ceva interesant.

G. M.: **Cam la o săptămână după ce am văzut pentru prima oară groapa, fata mea a venit din nou să mă mai ajute. Pe la zece ne-am culcat dar eu n-am putut adormi, așa că am ieșit pe terasă. Am văzut ceva cât o găleată (aflată la cca 7 m distanță - n.n.). Era rotundă, cu tot felul de sclipiri în ea. Era deasupra cotețului (N-NE, n.n.). Apoi dintr-odată a început să se lungească pe orizontală, revenind apoi la forma rotundă, se lungea din nou... S-a lungit și pe verticală...**

RUFOR: Ce culoare aveau sclipirile?

G. M.: **Erau de toate culorile. Verde, roșu, albastru, tot felul de culori...**

RUFOR: Era cu mult deasupra cotețului?

G.M.: **Da, era la înălțime mare și lumina puternic de puteam vedea cotețul și dealul acesta mai apropiat. Am stat o bună bucată de vreme, după care m-am dus și m-am culcat. Nu i-am mai sculat pe ceilalți, neștiind ce este, n-am vrut să-i deranjez.**

RUFOR: Ați auzit ceva în timp ce vă uitați? Câinii n-au lătrat?

G. M.: **N-am auzit nimic. Nici măcar câinii n-au lătrat, că doar chestia aia n-a urlat la ei ca s-o latre.**

RUFOR: Ați mai văzut vreodată așa ceva?

G. M.: **Nu, n-am mai văzut. Știu cum este când trece cineva cu o lanternă sau ceva pe drumul care duce spre sat, dar acesta nu se asemăna cu nimic.**

ca și cum la nivelul subsolului, la o adâncime relativ mică, s-ar fi aflat o cavitate de dimensiuni apreciabile.

Locuitorii din Ticheni au intrat în panică. Au anunțat Primăria, poliția și armata. Ca și în multe cazuri similare, nimeni nu le-a dat atenție. Spiritele s-au mai liniștit cu timpul și gaura a fost astupată cu moloz și deșeuri menajere pentru a preîntâmpina un posibil accident.

UN FENOMEN LUMINOS DE DIMENSIUNI GIGANTICE

La exact o săptămână de la descoperirea urmei de la Pădureni,... a fost martora unui fenomn luminos de dimensiuni apreciabile, chiar deasupra zonei unde a fost descoperită gaura. Deși este octogenară, martora ne-a descris cu lux de amănunte și într-o modalitate extrem de plastică fenomenul al cărui martor a fost. Ceea ce revenea ca un leit-motiv din declarația ei a fost: "Deși am 83 de ani, până acum n-am văzut nimic care să semene cu asta".

CE PUTEA ȘI CE NU PUTEA FI?

Practic, urmele de la Pădureni și Ticheni nu au apărut datorită unei excavări petroliere sau geologice. Un utilaj de forare staționează timp îndelungat pe locul forării și, desigur, n-ar fi scăpat atenției localnicilor. Chiar dacă, prin absurd, presupunem că a fost vorba de o forare, unde au dispărut atât sedimentele cât și reziduurile rămase după un asemenea procedeu? Și tot dacă ar fi fost vorba de o forare, de ce s-a abandonat forarea la o adâncime mică (circa 4 metri)? Răspunsurile la aceste întrebări vin să întărească și mai mult caracterul straniu al urmelor descoperite lângă Cîmpia Turzii.

O altă ipoteză: găurile au apărut datorită prăbușirii tavanului unor formațiuni carstice (peșteri sau grote). Nici această ipoteză nu este viabilă, căci în cazul unei prăbușiri urma n-ar fi perfect netedă, circulară, ci ar fi neregulată și pământul prăbușit ar fi acoperit o mare parte din fundul găurii.

Aspectul acestor găuri denotă în mod destul de clar o acțiune exterioară, mecanică asupra solului, cu o tehnologie destul de neconvențională, ținând cont de cavitatea inferioară a găurii apărute la Pădureni. Singura incertitudine este dacă într-adevăr aceste găuri au fost generate de un fenomen luminos precum cel din noaptea de 28/29 iulie 1995. Și dacă da, de ce?

□

DIN NOU DESPRE "OAMENII" ZBURĂTORI

Peter Leb

LOCUL OBSERVAȚIEI

Pe cei familiarizați cu fenomenologia ozenistică nu-i mai frapează atât de tare cazurile în care sunt implicate și entități neobișnuite. Mult mai incitante, mai inexplicabile, chiar mai absurde par acele cazuri în care apar făpturi stranii, decupate parcă din basmele copilăriei și care au un "comportament" de o stranietate maximă, surprinzându-i nu numai pe martori, dar și pe cercetători.

* Un alt caz similar cu cel de la Petrilaca s-a petrecut în data de 19 iulie 1995, în jurul orei 21.30, în comuna Sîncraiu de Mureș (localitate suburbană a Tîrgu-Mureșului). În acea seară călduroasă de vară, Dumbravă Margit (55 ani, pensionară) stătea de vorbă cu o vecină.

La un moment dat, ambele martore au zărit pe cer un fenomen care le-a înspăimântat. Deasupra caselor, la o înălțime unghiulară de circa 75 de grade, au zărit o siluetă luminoasă. "Avea forma unui om, care stătea deasupra caselor, la mare înălțime - mi-a declarat D. M. Avea o culoare roșie intensă și ceea ce m-a frapat a fost că avea forma perfectă a unui om: avea capul rotund, trunchi, brațele depărtate de corp (în unghi de 90 de grade - n.a.) iar picioarele îi erau lipite. Stătea acolo, nemișcat. Nu ședea în picioare, ci într-o parte, paralel cu solul. La un moment dat, în dreptul capului, în partea de sus, a apărut un fel de tub de lumină, ca un neon, având partea superioară mai strălucitoare, ca a unui bec de pe stradă. Treptat, am zărit că acest tub începe să se micșoreze, ca și cum i-ar fi intrat în cap. Când lumina aceea a dispărut cu totul, omul a început să dispară ca într-o ceață. După ce a dispărut, în locul lui n-a rămas decât un contur de formă umană, negru, care acoperea stelele. Totul a durat vreo cinci minute. Acea seară era călduroasă, senină, cerul fiind plin cu stele. Vecina mea s-a speriat tare și a fugit în casă".

Cu prilejul reconstituirilor făcute împreună cu martora, am ajuns la concluzia că "omul zburător" a avut dimensiuni apreciabile, având o mărime aparentă de 40-50 cm. Întregul fenomen s-a derulat în liniște, neobservându-se nici un fel de efecte secundare.

Ciudații "oameni zburători" încurcă și mai mult țelele categorisirii fenomenologiei OZN. ❑

MARTORA PRINCIPALĂ

NOI CAZURI OZN ÎN JUDEȚUL ARAD

Raluca Marinache
Ovidiu Someşan

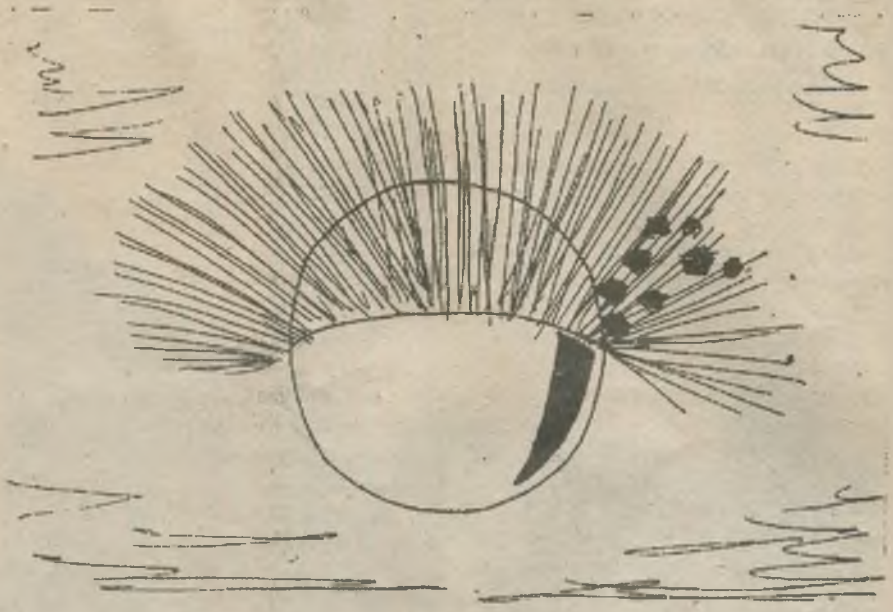

EVENIMENTUL ARAD

(5 iulie 1995)

Avantajate şi de înălţimea etajului opt al blocului în care una dintre martore locuieşte, privirile elevelor Mădălina M. şi Diana S. - anonimat cerut - în vârstă de 15 ani, domiciliate în Arad, au fost reţinute în seara zilei de 5 iulie 1995, ora 11.00, de prezenţa în zare, pe direcţia SV, a unui glob luminos foarte strălucitor.

„Avea formă rotundă, puţin ovală şi era cam de o dată şi jumătate, de două ori mai mare decât Luna (vezi schiţa realizată de cele două martore). Deosebit de puternică, lumina avea nuanţe gălbui-aurii-alburii şi părea un obiect făcut din metal. În jur răspândea o diademă minunată, multicoloră (alb, galben, roz, albastru), care se rotea în jurul sferei. Razele nu izbucneau de peste tot, ci doar din mijlocul ei. Într-o parte globul era de culoarea metalului, o singură fâşie gri-lucitoare. Pe razele de sub această fâşie pluteau câteva forme geometrice, ca nişte hexagoane de culoare albăstruie. Imaginea a durat vreo şapte secunde, după care a început să se stingă treptat, la început razele, iar pe urmă şi obiectul. În timp ce se stingea am avut impresia că se lasă în jos. După circa două minute am văzut cum din locul unde „aterizase" începea să urce o lumină gălbuie, dar nu chiar atât de puternică şi de mare ca şi prima. S-a ridicat la nivelul ochilor noştri şi, un moment, am avut impresia că vine spre noi. Apoi, într-o străfulgerare, a dispărut printr-o deplasare la adâncime, devenind o luminiţă roşie abia vizibilă, care după o scurtă staţionare a ţâşnit în sus".

De reţinut că pe tot parcursul evenimentului martorele au remarcat prezenţa Lunii în dreapta (vest) fenomenului luminos. Cerul era parţial acoperit cu nori.

Sinceritatea celor două eleve poate fi remarcată şi din modul în care şi-au exteriorizat (Diana S.) stările afective resimţite pe parcursul evenimentului:

„Mădălina avea lacrimi în ochi, dar şi mia (Diana S. - n.n.) îmi venea să plâng".

EVENIMENTUL ALIOŞ

(mai 1995)

Vineri, 12 mai 1995, domnul Firu Ilie, 56 ani, inginer, împreună cu fiul său, 17 ani, elev, au descoperit în fâneaţa proprie, din marginea localităţii Alioş, mai multe cercuri misterioase imprimate în iarbă.

Situată la 26 km sud-est de Arad, în judeţul Timiş, localitatea Alioş este un sat cu o populaţie de 600 locuitori, aparţinător comunei Maşloc.

Concentrate la marginea de nord-vest a suprafeţei arabile, pe o vale de aproape 2 km lungime, fâneţele alioşenilor sunt mărginite din toate părţile, mai puţin dinspre sud, ca pământurile arădenilor, în interiorul cărora hotarul timişean pătrunde ca un pinten (vezi fig. nr. 1).

În iarbă erau imprimate 10 cercuri duble şi 2 semicercuri simple, dispuse pe ambele suprafeţe din apropierea drumului care străbate valea pe direcţia sud-est, nord-vest. Fiecare cerc dublu era format din două inele concentrice (vezi fig. nr. 2), cu lăţimi diferite: 25 cm cel exterior şi respectiv 15 cm inelul interior, spaţiul constant care le despărţea fiind de 50 cm. Inelul exterior era vizibil, în toate cazurile, pe întreaga lungime a circumferinţelor, pe când cel interior îşi făcea simţită prezenţa mai mult în partea de răsărit, sub forma unor semicercuri. În consecinţă, diametrele însumând 6,50 m pentru inelele exterioare şi 5 m pentru cele interioare erau identice.

Apariţia inelelor concentrice s-a datorat unor schimbări survenite în dimensiunea, densitatea şi culoarea vegetaţiei. Pe suprafeţele inelare iarba era mai mică, în unele porţiuni lipsea, iar culoarea, mult mai verde, o singulariza de restul peisajului vegetal (vezi fig. nr. 3).

Dacă primele trei corpuri din partea sud-estică a văii (vezi fig. nr. 4) dădeau impresia unei localizări întâmplătoare, două în dreapta şi unul în stânga drumului, celelalte formau adevărate şi subtile geometrii. Astfel, următoarele trei erau dispuse într-un triunghi isoscel cu laturile de 11 m, pentru ca ultimele patru să însoţească în linie dreaptă şi foarte aproape firul drumului, primele trei fiind tangente, iar ultimul, ataşat celorlalte printr-un zig-zag schiţat în partea superioară. Semicercurile de deasupra lor, tot tangente dar nedesăvârşite, parcă abandonate în pripă, întregeau ansamblul geometriei vegetale, accentuându-i complexitatea şi taina.

Pentru adiacenţa evenimentului Alioş cu fenomenologia arădeană din vara şi toamna anului 1994, au pledat majoritatea concluziilor, fie ele chiar şi parţiale:

- într-adevăr, valeă cu cercuri inclusă, ce-i drept, sub aspect administrativ în judeţul Timiş, se apropie ca spaţiu geografic de punctele fierbinţi arădene, vizitate insistent cu un an în urmă de forţe necunoscute. Cei 10-12 km care o despart de municipiul Arad reprezintă, mai degrabă, o bună şi simptomatică vecinătate decât o

exigentă separaţie;

- şi dimensiunea temporală, dedusă sub aspectul de ansamblu al urmelor, potenţate printr-o vegetaţie cu talia mai redusă, având însă culoarea mult mai verde şi, din loc în loc, prin mici suprafeţe aride, conducea parcă spre aceeaşi cazuistică arădeană. Motivele ciudatei evoluţii circulare a vegetaţiei din fâneţele alioşenilor, credem că trebuie căutate înspre toamna anului trecut sau, poate, pe parcursul iernii, când cerul Aradului a continuat să înregistreze fenomene misterioase;

- incitante au fost şi celelalte aspecte legate de numărul, structura, dimensiunile şi amplasamentul cercurilor. Fără nici o abatere, inelele concentrice respectau aceleaşi dimensiuni (25, respectiv 15 cm), aceeaşi distanţă între ele (50 cm), pentru ca toate acestea să dea în final diametre identice (6,50 şi 5 m). În plus, ca şi cum echivalenţele de mai sus n-ar fi fost de ajuns, trei dintre rotunjimi se constituiau într-un triunghi isoscel fără echivoc şi cusur, iar următoarele patru, primele tangente, legate printr-un zig-zag de ultimul, mărgineau linia drumului, aşteptând parcă să fie descoperite.

Toată această riguroasă geometrie, imprimată în iarba unei fâneţe lăturalnice, revoca insistent jocul întâmplării, adjudecând ideea unei intenţionalităţi care, probabil, concomitent cu numeroasele incursiuni arădene, a poposit şi aici. Dacă prezenţa şi simplitatea formelor (cercuri concentrice, triunghi isoscel, alinieri tangente) erau integral şi uşor perceptibile, nu acelaşi lucru se putea afirma şi în legătură cu semnificaţia insolitei geometrii, care crescuse odată cu iarba, împrumutându-i discreţia şi fragilitatea.

EVENIMENTUL BUTENI (3/4 octombrie 1995)

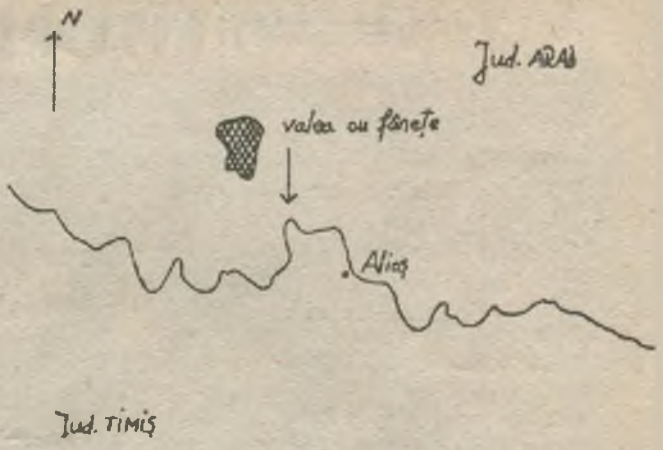

Pe la ora 3.00 a.m., în noaptea de 3/4 octombrie, doi tineri, Alexandru şi Ioana - anonimat cerut - (24 ani, absolvenţi de liceu) se deplasau cu maşina pe şoseaua Buteni-Sebiş, localităţi situate la 82 km NE faţă de Arad. La jumătatea distanţei (5 km) care desparte cele două aşezări, între Canalul Morilor şi Crişul Alb, deci imediat după ieşirea din localitatea Buteni, tinerii fac un popas. După câteva minute atenţia le este atrasă de o lumină foarte puternică aflată în partea estică, deasupra hotarului. Era de culoare verde, foarte strălucitoare, încadrată într-un triunghi isoscel format din trei "steluţe" de culoare albă-gălbuie. Încep să privească tot mai atent, comentează, îşi verifică acurateţea şi conţinutul percepţiilor.

Lumina era de fapt un obiect luminos (vezi schiţa alăturată realizată după desenul unuia dintre martori) care prezenta următoarele caracteristici:

- luminozitate proprie foarte intensă, cu modificarea culorii la intervale de 40-50 secunde: verde, galben, roşu;
- lumina emisă de obiect se propaga şi în jurul acestuia, formând un fel de aură;
- obiectul de formă rotundă era format dintr-o bordură care se rotea în sens antiorar şi o cupolă pe care se puteau observa trei "geamuri" a căror luminozitate era mai estompată;
- dimensiunile aparente ale obiectului erau de aproximativ 20 cm lungime şi 10 cm înălţime;
- în faza iniţială "steluţele" au încadrat obiectul într-un triunghi isoscel, apoi s-au aliniat sub obiect, pentru ca în final să înceapă o rotire în jurul acestuia, tot în sens antiorar;
- obiectul părea că planează destul de aproape de martori (aproximativ 500-600 metri), la o înălţime "cât turnul unei biserici";
- martorii nu au sesizat nici o manifestare sonoră a obiectului;
- cerul era acoperit cu nori, încât nu se vedea nici o stea;
- în timpul celor 10-15 minute cât a durat observaţia, obiectul a dispărut de trei ori, brusc, "parcă era absorbit";
- rămânea invizibil câteva secunde, după care, la reapariţie, era perceput mai aproape, din cauza creşterii uşoare a dimensiunilor sale;
- impresia că obiectul se apropie a mărit frica martorilor, sentiment care i-a însoţit pe tot parcursul observaţiei.

Deţinem informaţii (încă neverificate) că în seara următoare, un inginer dintr-o localitate vecină (Bîrsa), trecând împreună cu familia pe aceeaşi rută, au vizualizat un fenomen asemănător.

Succesoare a valului de evenimente stranii consemnate în anul 1994, cazuistica arădeană din ultimele luni, ilustrată aici doar prin câteva exemple, pare a fi în plină desfăşurare. La nevoie vom reveni. ❑

O ISTORIE OZN (7)

George M. Dick

*** "Împunsături" şi alte inconveniente**

Dacă oamenii trăiesc paralizia cu panică şi furie, căci asta este suspendarea deschisă a mult accentuatei noastre voinţe libere, alte senzaţii difuze, mai puţin evidente, mai degrabă sunt recepţionate cu supărare de către individ.

La 10 octombrie 1962, în Jacksonville (Florida), a fost notat că oamenii simţeau pe mâinile lor senzaţii de "împunsături". Copiii plângeau iar cei care priveau afară au observat că deasupra caselor plana un disc. (F.S. nr. 70, p. 5).

În luna iunie 1965, în oraşul Serena din Chile, la ora 20.30 o doamnă a început să aibă dureri îngrozitoare de urechi, de parcă îi erau perforate cu un ac înroşit - a relatat ea mai târziu. Fenomenul a fost însoţit de un sunet în registru jos, la care a ieşit din casă pentru a privi în jur dar n-a văzut altceva decât o lumină fosforescentă pe care a atribuit-o plantelor în descompunere din groapa de gunoi, după care s-a reîntors în casă. Deşi şi-a legat urechile, durerea nu a încetat. A luat o aspirină, căci se ştie că aspirina este bună la toate. Însă la durerea aceasta nu a ajutat. Atunci din dosul casei a auzit nişte sunete de parcă cineva ar şuta cu o minge de fotbal în perete. Doar n-o fi vreun copil neastâmpărat. Însă la ora asta?!

Pentru a-şi calma sufletul, a ieşit. Bineînţeles, nici de data aceasta nu a văzut pe nimeni şi nimic.

Trecuse deja o oră de când a început durerea de urechi, când dinspre poarta ei a auzit zgomotul unui motor ambalat. Era supărată foc pe cei care i-au tulburat liniştea însă când a privit afară a observat surprinsă că în faţa porţii sale stătea culcată o masă roşie, strălucitoare. Acest ceva cu înălţimea de un metru s-a ridicat, fără vreun sunet, şi a dispărut. Tot în acel moment durerea pulsatorie din urechi a încetat (Bolletin Informativo DIOVNI nr. 8 p. 6).

La West Mobile, din statul Alabama, la 24 iulie 1975, martorul ocular încă nu ştia că va avea o noapte chinuitoare. S-a culcat calm şi a dormit până la ora 2.30. Atunci însă s-a trezit la puternice sclipiri de lumină şi la o senzaţie de parcă îi umblau furnici sub piele. Privea afară prin geam dar nu vedea nimic. Umbla prin casă ici-colo, se punea din nou în pat dar nu putea adormi. S-a agitat, apoi şi-a făcut o cafea şi s-a aşezat la fereastră. Atunci a descoperit că deasupra casei plana un obiect oval. (Skylook nr. 102, mai 1976, p. 6).

La sfârşitul anului 1977 a sosit un raport deosebit din Banglore, India. Deasupra unui sat local dansa o "stea" ciudată în sus şi în jos, la dreapta şi la stânga. Între timp oamenii din case s-au zăpăcit de-a binelea. S-au semnalat multe comportări ciudate, de la simpla durere până la alergări zănatice. Până la urmă s-au decis că dacă nu vor să înnebunească trebuie să se mute pe alte meleaguri. (APRO Bulletin 20, iunie 1978, p. 4-5).

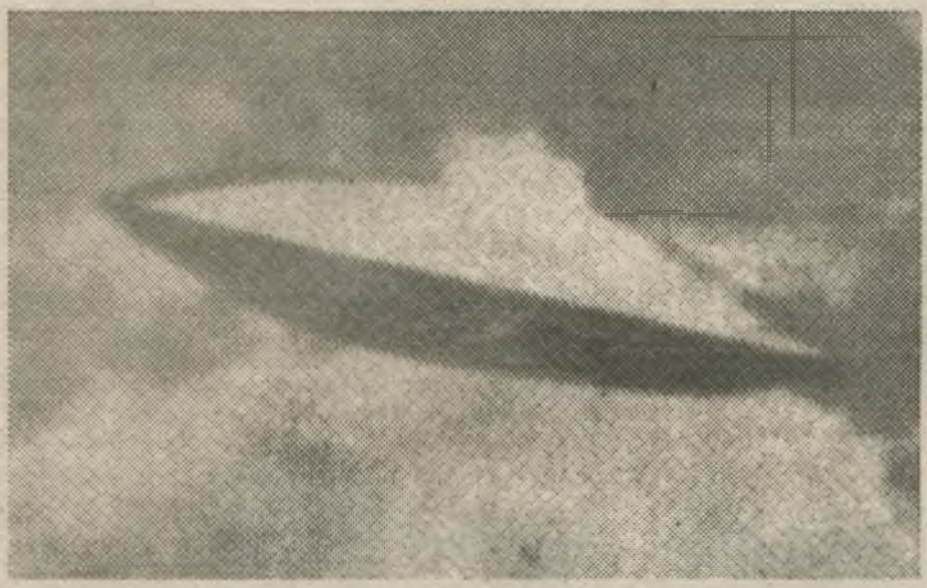

Raportul cel mai dramatic din această categorie nu a fost culeş dintr-o gazetă OZN, ci dintr-o revistă ştiinţifică, şi anume dintr-una care datează din acea epocă, pe când nici nu se vorbea încă de OZN-uri. În **Scientific American**, la 18 decembrie 1886, Werner Cogwill, ataşatul consulatului Statelor Unite la Marcaibo, scria raportul din Venezuela. Conform acestuia, la 24 octombrie, într-o zi ploioasă, la câteva mile de Maracaibo, o familie săracă formată din 9 membri s-a trezit la un murmur ciudat, profund şi la o lumină ascuţită ce ilumina întreaga casă. Totul era atât de fantomatic, încât întreaga familie se prosterna şi se ruga la Isus. Dar, cum cădeau în genunchi, începeau să vomite rând pe rând, apoi tot trupul lor a fost cuprins de o senzaţie chinuitoare, parcă de împunsături de ace. Senzaţia usturătoare, pişcătoare s-a prezentat mai ales pe locurile neacoperite de haine. Apoi lumina s-a stins. Mai târziu, la rugămintea domnului Cogwill, martorii au relatat că lumina n-a fost arzătoare şi în coliba lor au simţit o căldură deosebită. În zilele care au urmat ciudata senzaţie de ardere s-a ameliorat, pentru ca în a noua zi, pe suprafeţele de piele rămase libere, dintr-odată să apară răni purulente, beşici iar părul să le cadă în smocuri. Au fost transportaţi la spital şi domnul Cogwill spera că au scăpat cu atât. Mai nota că în casă nu se vedea nici o urmă deosebită. Copacul de lângă casă, însă, tot în a noua zi, s-a îngălbenit pe neaşteptate şi şi-a pierdut toate frunzele.

Acest referat relatează despre cel mai negativ efect ce a fost simţit de martori chiar pe propria lor piele. Drept compensare, se cuvine să încheiem această parte cu cel mai pozitiv caz. Desigur, balanţa nu se va echilibra nici aşa, căci din păcate numărul 5 din 1975 al lui **Cosmology Newsletter** nici pe departe nu este de aceeaşi greutate specifică a **Scientific American**. Cu toate acestea, cazul lui Lew Bartsch, istoria lui e demnă de atenţie. La 23 martie 1957, martorul ocular a fost cuprins de o boală ciudată. Pielea lui s-a decolorat şi, încetul cu încetul, şi-a pierdut sensibilitatea, după ce ore îndelungate a ţinut pe braţ capul unui muribund. Alifiile medicilor nu i-au servit la nimic, braţul era complet amorţit. În schimb, la 27 septembrie 1959, la Cocos Bay din statul Oregon, s-a oprit deasupra casei martorului o sferă de lumină care a iluminat pielea bolnavă a martorului, acesta simţind săgetături ca de împunsături de ac.

Traducerea de Klára Nagy

DIN POVESTIRILE LUI MUZIO

Mihai Danciu

Ciudata întâmplare pe care doresc să o prezint aici s-a petrecut cu mulți ani în urmă. Eroul nostru se numește Luis Muzio Ambrozio. El locuia cu familia sa în districtul Sagrada Familia, într-o casă destul de modestă, nu departe de centrul orașului Minas Gerais.

Fusese o zi îngrozitor de caldă, în iunie 1964, Muzio se lungi în pat pentru a se mai odihni puțin. Trecură câteva minute, când văzu dintr-odată o lumină galbenă-portocalie care lumină încăperea. Simți cum acea lumină pune stăpânire pe el. Auzi apoi o voce pe care, cum avea să declare mai târziu, n-o s-o uite niciodată: "Suntem prieteni și ne aflăm în nava noastră, pe acoperișul casei tale".

Strania voce îl sperie atât de tare încât rămase încremenit. O ciudată răceală îi pătrunse în corp, o forță necunoscută îl paraliză pentru câteva minute. Afară se puteau auzi strigătele unor copii. Cu o mare greutate reuși să se ridice și să iasă în stradă. Văzu o ceată de băieți făcând zarvă mare și apoi luând-o la goană. Fugi după unul din băieți care, tremurând de frică, îi arătă că deasupra casei lui plutea un obiect ciudat, radiind niște lumini colorate. Obiectul se ridică și apoi cu o viteză incredibilă dispăru.

Vecinii, alertați de gălăgie, au ieșit pe la ferestre și au fost astfel martorii inexplicabilului fenomen.

Trecură mai bine de trei ani și Muzio se mută în districtul Eldorado. Într-una din nopți, pe când se afla pe veranda casei, observă un obiect luminos care se deplasa lent pe cer, la o înălțime de aproximativ 1 km. Nu era un aparat de zbor cunoscut pentru că acesta răspândea în jurul său lumini atât de frumoase cum nu mai văzuse vreodată. Uimirea a fost și mai mare când observă că obiectul luminos se apropiase de casa lui până la o distanță de 150 m, după care se opri și se balansă în aer. După câteva minute obiectul porni cu o mare viteză spre Minas.

După trecerea altor două zile, Muzio zări un alt obiect zburător ciudat și tot lângă casa lui, la o distanță de 300 m. Obiectul se apropia, devenea din ce în ce mai mare și emana de astă dată o lumină verde-albăstruie intensă. Rămase suspendat în aer aproximativ o oră. În acest timp, Muzio putea să observe că lumina se aprindea și se stingea într-un anumit ritm de parcă i s-ar fi transmis niște semnale luminoase. Îi veni o idee cam ieșită din comun... intră în casă, luă o lanternă și începu un schimb de lumini cu nava. Fu uimit să constate că la fiecare aprindere a lanternei, nava semnaliza la fel. Apoi, după ce acest "joc" luă sfârșit, obiectul luminos se îndepărtă și dispăru din raza lui de vedere.

În următoarele zile povestea se repetă în fiecare noapte. Neștiind ce se întâmplă cu el, Muzio se duse la prietenul său José Custodio Oliviera, consilier la Contagem, căruia îi povesti întâmplările prin care trecuse în ultimul timp. Cei doi se urcară într-o mașină și se deplasară înspre locul în care se pare că ateriza obiectul de fiecare dată.

Ajunseră acolo în jurul orei 19.00 și nu mică le fu mirarea când deodată au văzut obiectul luminos apropiindu-se, cu luminile aprinzându-se și stingându-se continuu. Ciudatul obiect zburător coborî atât de jos încât părea că atinge pământul. Distanța dintre ei și obiect era cam de 400 m. În acel moment se petrecu un fenomen ciudat: temperatura aerului, care în mod normal era de 20°C, scăzu brusc la aproximativ 6°C. Celor doi li se făcu frig. După o scurtă staționare, obiectul se îndepărtă și dispăru. Martorii, apropiindu-se de locul cu pricina, văzură o pată mare de pământ ars și vegetație uscată.

În noaptea următoare obiectul apăru din nou dar de data aceasta deasupra unei regiuni pustii, nu departe de casa lui Muzio. Fiind deja obișnuit cu această

prezență, se îndreptă imediat înspre acel loc și văzu obiectul cam la un metru de sol, legănându-se ușor în aer. Ajuns la o distanță de 50 de metri de obiect, Muzio aprinse farurile mașinii. Obiectul deveni și el luminos. Curiozitatea îl determină în cele din urmă să iasă din mașină și să se apropie de obiect. După câteva secunde, o lumină verde, puternică îl lovi în piept. Era un fascicol de lumină compact, fără nici un fel de dispersie și care puse stăpânire pe întregul corp al lui Muzio, dominându-i creierul și controlându-i toate mișcările. Nu se mai putea deplasa, se simțea complet dominat.

Muzio avea să relateze mai târziu că acel fascicol de lumină avea un efect direct și instantaneu asupra creierului. Era o lumină rece, magnetică, asemănătoare neonului, dar mult mai intensă și mai luminoasă. Stăpânit de strania lumină, auzi din nou vocea. De această dată mesajul transmis era acesta: "Suntem prieteni și venim de pe planeta Venus. Nu te teme... Avem o misiune de pace și dorim binele pământenilor. Fii calm... Fii calm.."

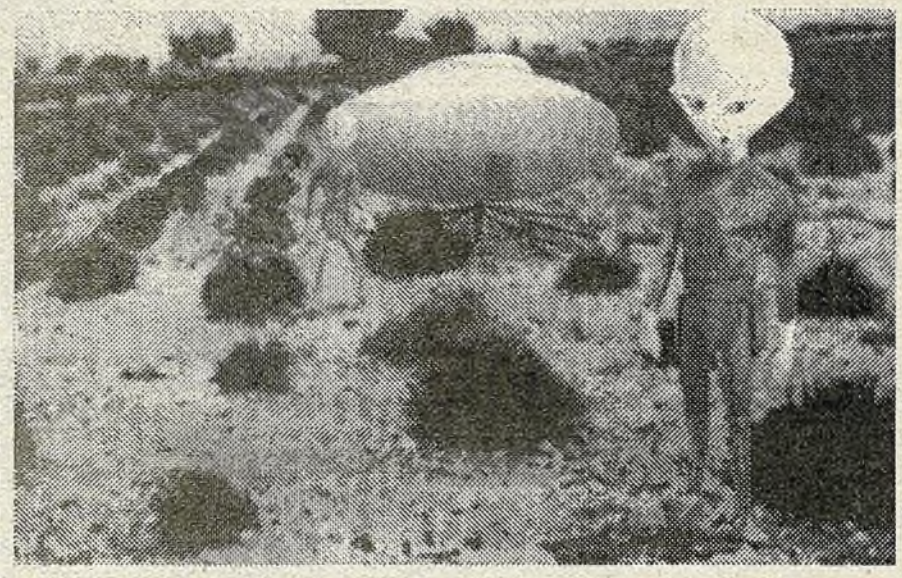

După acest scurt mesaj, în fața sa începu să se deruleze o scenă incredibilă. Nava deveni transparentă și Muzio a putut zări în interior echipajul. Unul dintre umanoizi manevra ceva ce semăna cu o consolă de comandă. Nava era rotundă, avea un diametru de aproximativ 15 m și o cupolă cu șase ferestre de jur împrejur. Sub navă erau trei sfere așezate în formație triunghiulară, într-o cavitate a fuselajului. Când nava se apropiase de pământ, această parte căpătă o culoare roșie-portocalie iar când se ridică, culoarea se schimbă într-un roșu aprins, cu tonuri luminoase.

Conform declarației date de Muzio, nava a mai apărut de câteva ori timp de trei luni.

Într-una din zile, Muzio primi vizita unui locotenent naval cu soția sa. Se hotărî să le povestească ceea ce i s-a întâmplat, despre cei ce pretindeau că au venit de pe planeta Venus. îl ascultară cu mare atenție dar îi spuseră că nu puteau crede în asemenea povești! Spre norocul lui și surprinderea vizitatorilor, nava a apărut pe cer chiar în acea noapte. După ce nava dispăru, se urcară imediat în mașina ofițerului și se duseră acasă la consilierul Oliviera. Îl luară și pe el și se îndreptară spre locul în care, cu alte ocazii, nava coborâse aproape de pământ.

Atunci se întâmplă un lucru senzațional! În locul cu pricina zăriră o altă mașină, care schimba semnale luminoase cu nava...

După ce luminile s-au stins s-au apropiat de locul unde au presupus că a aterizat nava. Trecând prin locul unde trebuia să se fle mașina, nu o mai găsiră acolo. Dispăruse fără urmă!

Apropiindu-se de navă, văzură patru ființe humanoide plutind la câțiva metri de pământ. Una dintre ființe îndreptă imediat un fascicol verde luminos asupra mașinii. Opriră mașina, aproape înghețați de frig. Mașina se acoperi cu o substanță de culoare albă. Era cât se poate de clar că străinii nu doreau ca ei să se apropie de navă. Făcură o manevră de întoarcere și porniră înapoi spre casă. Ajunși la destinație, locotenentul se apucă să scrie un raport pe care avea de gând să-l înainteze serviciului naval de informații și-n care relată cu amănunte tot ce văzuse.

Desigur, foarte mulți oameni, citind despre asemenea relatări, și-au pus întrebarea dacă ființele venite din spațiu sunt pașnice și chiar ce intenții au.

Muzio este de părere că ei "sunt pașnici, nu vor să facă rău nimănui, vor numai să prevină umanitatea asupra riscului izbucnirii unui război total". În timpul deselor sale întâlniri, i s-au transmis mai multe idei, printre care ar fi și aceea că contactanții ar putea deveni într-un viitor apropiat purtătorii lor de cuvânt. Unii dintre ei au făcut deja cu străinii din spațiu o serie de călătorii în Cosmos. Muzio speră și el la o asemenea invitație în spațiu. El a spus: "întregul meu organism este deja supus unor teste care mă vor pregăti pentru o călătorie spre alte galaxii..."

De la această întâmplare au trecut aproape trei decenii. Nu știm dacă visul lui Muzio Ambrozio s-a îndeplinit. Nu știm dacă cei întâlniți au venit de pe Venus, în ciuda faptului că descrierea navei, a efectelor psiho-fizice concordă cu cele relatate de celebrul George Adamski. Ceea ce știm însă, în ciuda faptului că organismele oficiale ale guvernelor neagă existența OZN-urilor, asemenea întâmplări sunt relatate din ce în ce mai mult de nenumărați martori din toate colțurile lumii. Este și firesc să fie așa... Cine ne dă oare dreptul să fim singuri în Univers? ❑

RĂPIȚI DE EXTRATERESTRI (2)

Dan D. Farcaș

Specialiștii în mitologii cunosc o regulă - la nașterea unui nou mit istoria-nucleu inițială este extrem de săracă, ea îmbogățindu-se treptat, ulterior, sub influența altor istorii cu care se corelează, cu noi și noi detalii, până își atinge forma definitivă. Ancheta făcută de Eddie Bullard, de care aminteam mai sus, are tocmai acest merit remarcabil - să demonstreze că în acest caz schema nu funcționează. Primele istorii au deja practic toate elementele esențiale, născându-se și independent, fără influențe reciproce. Din 64 motive de bază ale unei răpiri (conform clasificării lui Bullard), cazurile "preistorice" ale lui Antonio Villas Boas și ale familiei Hill, conțin deja 49 și anume pe cele mai pregnante: modul de apropiere și captura, nava, figura enigmatică a vizitatorilor, maniera lor sadico-experimentală, sala de operație în formă de dom în care se efectuează examinările medicale, constantele preocupări genetice, acel "gol în timp" care apare ulterior, sechelele fiziologice și psihice de care cei răpiți vor suferi după consumarea experienței ș.a.m.d. Anumite elemente nou apărute: faptul că examinările sunt repetate și prima este în fragedă copilărie, când mulți dintre cei răpiți primesc și anumite daruri (vindecători, clarvăzători etc.), faptul că sunt urmărite anumite familii, generații de-a rândul (precum în cazul șamanilor din preistorie), faptul că fac călătorii extracorporale într-o lume a spiritelor (a morților?) par să fi existat dintotdeauna, doar integrarea lor în schema de ansamblu s-a făcut mai târziu.

Rămân totuși și multe semne de întrebare. Ca argument se poate cita sciziunea cercetătorilor în cele două mari școli de OZN-ologie. Școala vest-europeană se orientează, tot mai mult, spre **psihofolclor**, considerând de pildă, așa cum face și Meheust, că răpirea se poate subsuma unui extaz mistico-religios, cât se poate de general-uman, deghizat într-un limbaj tehnic specific secolului nostru. Americanii se întorc, pe de altă parte, tot mai mult spre motivele, pe care le credeam uitate, din perioada 1947-52: **OZN-uri distruse** și capturate de armata americană, **contactați** de tipul lui George Adamski, **răpirile extraterestre** etc. În plus, în timp ce fenomenul OZN face parte la ora actuală din orizontul mental al oricărui american mediu, în Europa această problematică încă n-a reușit să iasă dintr-o anumită stare de clandestinitate.

Existența unei *scheme* consfințite prin **mass-media**, impregnată în mințile oamenilor, va influența fără îndoială istoriile ulterioare, care vor tinde să se încadreze în șablon, punând în umbră anumite abateri sau tendințe care nu sunt cuprinse în ei. Departe de a fi îngrijorătoare deci, pluralitatea de viziuni și abordări (americană, europeană) este reconfortantă pentru că supune în permanență unei examinări critice șabloanele care ar încerca să se cristalizeze.

Pe de altă parte, noi elemente între care unele bizarerii mai recente, par să indice că fenomenul răpirilor (sau măcar partea care ne este revelată) se află el însuși într-o anumită *evoluție*. Este oare această evoluție programată, controlată, *cu un scop anume*, de Cineva, acolo sus? □

CAZUL BETTY ANDREASSON LUCA

Poate cazul cel mai amănunțit explorat dintre cele privind răpirile cu scop reproductiv în contextul fenomenului OZN este cazul **Betty Andreasson Luca**. Investigat, începând din 1977, de către Raymond E. Fowler, acesta îi consacră trei cărți, devenite de referință, intitulate: *The Andreasson Affair* (1979), *The Andreasson Affair - Parte Two* (1982) și *The Watchers: The Secret Design Behind UFO Abduction* (1990), aceasta din urmă cu o prefață scrisă de un alt faimos autor de cărți despre răpirile efectuate de OZN-uri: Whitley Strieber.

Născută în 1937, din imigranți finlandezi, *Betty Aho*, după numele de fată, se va mărita de timpuriu cu *James Andreasson*, vecinul său de stradă dintr-un orășel din Massachusetts. Prima ei experiență OZN pe care și-o amintea conștient s-a petrecut în seara zilei de *25 ianuarie 1967*. Betty era în bucătărie iar părinții ei, ca și cei șapte copii ai ei, având între 3 și 11 ani, se uitau, în camera de zi, la televizor. Soțul ei era atunci în spital, refăcându-se după un accident de automobil. În jurul orei 18.15 luminile din casă au început să pâlpâie puternic, sfârșind prin a se stinge. Pe geamul care cădea spre un câmp larg pătrunde o lumină roșie-portocalie care pulsează. Betty îi roagă pe mama ei și pe copii să rămână în camera de zi iar tatăl ei merge la fereastră să vadă ce se întâmplă. El va declara ulterior, în scris, că a văzut patru arătări (înalte de 1,10-1,30 metri, cu pielea cenușie, capetele mari având formă de pară întoarsă), care veneau spre ei sărind ca niște lăcuste. Când îl zăresc, arătările se opresc. Tatăl simte un soi de amețeală, după care nu-și va mai aminti nimic. Betty, în schimb, va vedea arătările intrând în casă, trecând *prin* ușa de lemn ca și când n-ar fi fost acolo. Erau identice, cu excepția celui care părea șef și care era ceva mai înalt. Ochii mari, ca de pisică, contrastau cu lipsa nasului, înlocuit cu două găuri în locul nărilor și cu gura care semăna cu o cicatrice orizontală. Purtau un soi de uniforme lucioase, albastru închis, mulate pe corp, cu o emblemă pe brațul stâng, înfățișând o pasăre cu aripile desfăcute.

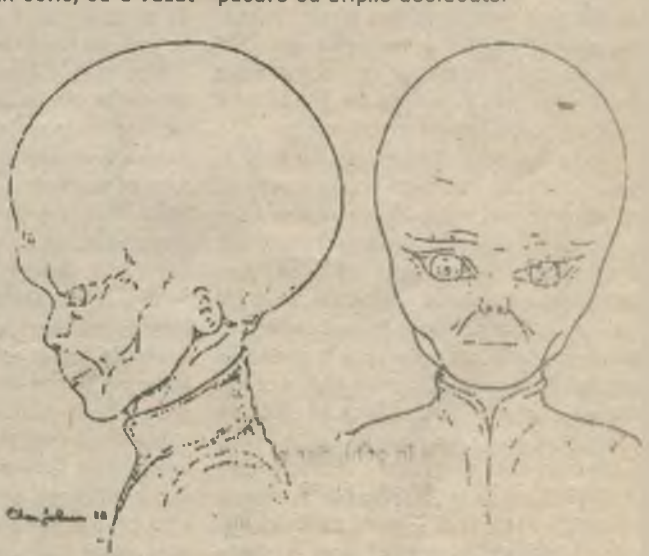

Cam atât își aminteau conștient. Betty, foarte religioasă, este convinsă tot mai mult, pe măsura trecerii timpului, că a asistat la vizita unor *îngeri*, ea își va instrui membrii familiei să nu povestească nimănui întâmplarea. Abia în 1975, citind în ziar o invitație făcută de dr. J. Allen Hynek, adresată celor care au văzut OZN-uri, se hotărăște să-și descrie pățania. Peste un timp o echipă de specialiști va începe investigațiile, incluzând regresii hipnotice asupra ei și asupra celei mai mari dintre fetele sale, pe nume Becky...

Cu conștiința faptului că în felul acesta riscăm o anumită pierdere de credibilitate și în dramatismul întâmplărilor, nu vom relua totuși încâlcitul labirint al regresiilor, desfășurate între 1977 și 1988, al dialogurilor înregistrate pe bandă, revenind repetat asupra aceleiași răpiri, scoțând la iveală treptat noi și noi aspecte ale ei, regresii întrerupte uneori ani de zile, pentru ca după aceea un eveniment fericit să permită deblocarea și continuarea lor. Vom încerca să schițăm doar imaginea finală, succesiunea cronologică a evenimentelor OZN care au ieșit la iveală ca urmare a acestor investigații, așa cum apar ele în cea de-a treia carte dintre cele citate mai sus.

Nu a fost vorba de o simplă întâlnire, ci de un lanț de cel puțin șaptesprezece, posibil însă mai multe. Prima *regăsită* s-a petrecut în 1944, când avea deci șapte ani. Era singură, aștepta o prietenă să se joace împreună, când o bilă luminoasă, cam cât o alună, începe să bâzâie în jurul capului ei. La un moment dat o lovește la rădăcina nasului, între ochi. Atingerea ei e rece dar atât de energică încât o face să cadă pe spate și să simtă o puternică somnolență. Aude niște voci în jur, care-i vorbesc. Între altele, îi spun că a făcut progrese frumoase, că o să pregătească și ei tot ce trebuie și că o să revină când va sosi timpul; iar peste vreo cinci ani o vor lua să-l vadă pe *Cel Unic*... O încredințează apoi că va uita această întâmplare pentru mult timp.

Următoarea întâlnire are loc în *1949*. Familia se mutase între timp într-un oraș vecin. Betty era în pădure să verifice o cursă pe care o pusese. Dintr-odată vede un ins micuț, ciudat îmbrăcat, având pe piept o mulțime de butoane și orificii. Speriată, Betty se dă câțiva pași îndărăt și începe să arunce cu pietre către arătare. Pietrele se lovesc însă la jumătatea drumului de ceva invizibil și cad la pământ fără să-și atingă ținta. Piticul apasă pe unul dintre butoanele de pe piept și dintr-un orificiu țâșnește o bilă luminoasă care vine la Betty și i se așează pe frunte. Din nou devine somnolentă și cade încet pe spate; din nou aude voci; cineva o examinează, apoi spune "încă un an". I se mai spune că o pregătesc pentru a fi de ajutor semenilor ei în viitor.

În *1950* Betty are treisprezece ani. Într-o dimineață, foarte devreme, trezindu-se în timp ce toți ceilalți din casă mai dormeau, se hotărăște să meargă până la iazul din apropiere. Zărește luna plină deasupra colinei apropiate; își dă seama apoi imediat că nu poate fi lună plină deoarece obiectul luminos se pune în mișcare, se mărește și vine spre ea. Vrea s-o ia la fugă dar simte că nu se mai poate mișca. Se vede apoi într-o încăpere albă și se simte foarte relaxată. Se apropie, parcă alunecând, trei omuleți. În timp ce Betty retrăiește, sub hipnoză, întâmplarea, stările ei se schimbă brusc, de mai multe ori, de la groază și agitație la o perfectă relaxare, ca și cum s-ar fi exercitat asupra ei un soi de control mintal pentru a o liniști și stăpâni. Urmează un lung șir de întâmplări care de care mai bizare și mai incredibile, din care spicuim doar câteva. Cei trei o așează într-un fotoliu special, după care aparent suferă o accelerație formidabilă. Apoi vehiculul în care era se scufundă într-o apă adâncă iar pe fundul acesteia ajunge într-un complex subteran. Între altele, aici vizitează un *muzeu al timpului*, consacrat evoluției omului. Exponatele sunt făcute parcă din gheață, oamenii îmbrăcați conform epocii etc. Totul este păstrat în cutii mari, transparente, în care există și alte obiecte sau elemente de peisaj tipice. Betty atinge la un moment dat un fluture care se colorează, învie pentru un moment, apoi reîncremenește și se transformă într-un model inert.

Aparate ciudate explorează sistemul reproductiv al lui Betty. I se arată cum poate fi creată viața din materia moartă, ca să știe să spună oamenilor la momentul potrivit. Apoi i se spune că a sosit pentru ea vremea *să meargă acasă*, ca să-l vadă pe *Cel Unic*... Ajunge la un zid de sticlă în care întâlnește *Marea Poartă*, tot din sticlă, apoi altă și altă poartă, ducând spre un tărâm al luminii. Înainte de ultima poartă se vede dedublându-se, ieșind din ea însăși, părăsindu-și corpul care rămâne nemișcat precum statuile din muzeu, în timp ce ea continuă să plutească în chip de imagine eterică a propriei ființe. Întâlnirea cu *Cel Unic* o retrăiește în timpul regresiei hipnotice, cu întreaga ei ființă, ca o stare de extremă beatitudine, pe care nu e însă capabilă s-o descrie în cuvinte. Spune doar: "Este... cuvintele nu sunt în stare să explice. Este minunat: Este pentru toți... Înțeleg acum că *toate sunt una*. Toate se potrivesc între ele atât de bine... e de nedescris. Pur și simplu nu sunt în stare să vă spun". Întrebată dacă i s-a impus cumva să păstreze tăcerea, ea răspunde doar atât: "Este de parcă și dacă aș putea să spun tot n-aș putea să vă spun. Nu pot. Îmi pare rău".

În timpul aceleiași răpiri are loc și o operație traumatizantă. În împrejurări similare altor rapoarte similare, este înconjurată de făpturi în veșminte argintii, i se pune mâna pe frunte, după care Betty, isterizată, povestește cu multă greutate că pur și simplu *i s-a scos un ochi*. Apoi făpturile au luat un ac subțire și foarte lung, *de lumină*, cu un obiect minuscul, ca de sticlă, la capătul lui și i-au introdus acul în gaura ochiului. Are impresia că acul i-a ajuns până în regiunea cefei. Vede peste tot culori strălucitoare. După ce i se extrage acul de lumină și asistă la alte manevre, cu ace parcă de oțel, i se pune ochiul la loc (înlocuit?). Este supusă în continuare la numeroase alte teste și în cele din urmă este depusă în preajma iazului de lângă care fusese răpită.

La 18 ani trăiește un incident, pare-se minor și neexplorat în detaliu, în care o voce stranie o cheamă pe nume, în timp ce era într-o rulotă.

Următoarea întâlnire are loc în *1961*, când avea 24 de ani. Fetița ei - Becky - era la școală, soțul, Jim Andreasson, la lucru iar ea trebăluia prin casă. Aude dintr-odată un sunet straniu și simte nevoia imperioasă să meargă să vadă ce se întâmplă. Din acest moment pare-se că nu mai este stăpână pe propria voință. Se vede urcând stâncăria și

desișul de pini de lângă casă, afundându-se în pădure. La un moment dat vede o ființă stranie, înfricoșătoare și simte că nu se mai poate mișca. Este liniștită că nu i se va întâmpla nimic rău. Ceea ce urmează nu este străin de profundele convingeri creștine ale lui Betty. Sub hipnoză, ea își va reaminti: "Mi-a spus că eu am fost *vegheată* de la începutul vieții mele. Voi crește firesc iar credința mea în Lumină va aduce pe mulți către Lumină și Mântuire, deoarece mulți vor înțelege și vor vedea". Strania făptură o previne pe Betty că există și străini veniți pe Pământ care nu au gânduri prietenoase față de pământeni, *îngeri răi, geloși pe iubirea care caracterizează omenirea*. Îi mai spune o mulțime de lucruri care depășesc înțelegerea, adăugând că le va înțelege când va sosi vremea. Acum însă va uita pentru un timp. După aceasta este trimisă acasă.

Peste șase ani, la 25 ianuarie 1967, va avea loc întâlnirea pe care am descris-o la începutul capitolului consacrat lui Betty Andreasson Luca. Sub hipnoză ea va relata că atunci avusese loc o clasică răpire *"în stadiu adult*, cu scop de *însămânțare artificială*, pentru a folosi termenii tehnici care încep să se încetățenească între investigatorii domeniului. În timp ce unul dintre vizitatori rămâne să supravegheze familia, transpusă într-o stare de animație suspendată, Betty este condusă la un vehicul oval care decolează și ajunge într-un alt vehicul spațial, mult mai mare. Traversează un coridor lung și întunecat, după care este întinsă pe o masă. I se introduce în pântece, prin ombilic, un ac lung și flexibil; parcă pentru a căuta ceva. I se spune că îi fac măsurători pentru procreație. Indivizii vorbesc între ei despre niște părți care lispesc. Într-adevăr, Betty (care avea deja șapte copii) s-a supus unei histerectomii cu câtva timp în urmă, fiind suspectată de cancer de col uterin. Cu aceeași ocazie i se introduce un ac lung și în nas și aparent i se extrage un obiect mic cât o alice, având niște terminații fine, ca de sârmă. Era poate obiectul care-i fusese implantat atunci când i s-a scos ochiul, poate un altul...

Este dusă apoi, după diverse peripeții, într-un tărâm straniu unde zboară, între însoțitorii ei, peste un peisaj cu ape, vegetație și siluete ale unor construcții în formă de cupole, ca și peste o piramidă care avea un cap de faraon egiptean în vârful ei. După aceasta asistă, într-o structură aparent de cristal, la o prezentare, parcă holografică, a morții și renașterii păsării Phoenix.

Urmează o altă scenă în care un cor de voci, la unison, îi spun că trebuie să înțeleagă ce i s-a arătat deoarece *a fost aleasă ca mesager*... Înainte de despărțire, mai marele răpitorilor ei, căruia îi știe și numele - *Quazgaa* - îi spune că ei iubesc rasa umană și vor s-o ajute. Omenirea ar trebui să accepte acest ajutor, *altminteri va fi pierdută*. Nu vor să facă rău nimănui... dar *este mai bine să piară unii decât toți*... (!!?). *Ei* au nenumărate tehnologii pe care omul nu le va descoperi curând, deși i-ar fi la îndemână, deoarece acestea nu pot fi descoperite decât *pe calea spiritului*, ori omul nu va explora această deschidere a cunoașterii. Mai spun că i-au zăvorât în minte anumite taine și că sunt mulți pe Pământ cei cărora le-au plantat în minte alte și alte taine. Dar nici ea, nici ceilalți *nu și le vor reaminti decât atunci când va fi sosit vremea*. Oricum, acum semenii ei n-ar crede-o; iar ea va uita totul pentru un timp. După aceasta este dusă, cu o navă, îndărăt în lumea ei.

În 1970, Betty, împreună cu soțul și copiii, se mută într-o altă casă, aflată la câteva mile de cea în care s-au petrecut întâmplările relatate mai înainte. În această casă,

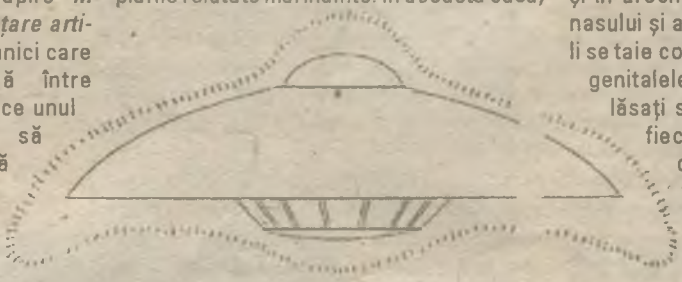

în *1973*, Betty va trăi probabil cea mai fantastică dintre istoriile revelate de investigațiile lui Raymond Fowler, istorie conturată treptat, în nu mai puțin de opt ședințe de regresie hipnotică, prima în 1980, celelalte în 1987 și 1988.

În miez de noapte, Betty vede pe geamul dormitorului niște lumini extrem de puternice. Își dă seama că nu poate fi vorba de faruri de mașină. Se sperie, încearcă din răsputeri să-și trezească soțul, care doarme lângă ea, dar e imposibil. Își acoperă capul cu plapuma, dar în clipa următoare se simte trasă de mâna stângă; i se trage și plapuma de pe cap. Cei care asistă la regresia hipnotică reținând că groaza martorei se transformă, ca la comandă, într-o profundă relaxare, în momentul în care ea constată că este înconjurată din nou de acele ființe stranii, mici, cu capete și ochi mari. Sunt patru și nu păsesc, ci plutesc deasupra dușumelei. O scot în afara casei, trecând, într-un mod inexplicabil, prin ușile încuiate. O rază o absoarbe pe ea și pe însoțitorii ei într-o navă mare, argintie, care plutește deasupra pajiștii din spatele casei. O așează în fotoliu, după care senzațiile descrise, dar chiar și modul în care i se strâmbă trăsăturile feței în timpul regresiei hip-notice, lasă să se creadă că retrăiește o accelerație extrem de puternică.

După acest episod, este condusă într-o altă încăpere, unde vede o femeie întinsă pe masa (de acum binecunoscută) de consultație. O femeie tânără, oarecum frumoasă, deși cu trăsături aspre, cu părul lung, negru, care pare îngrozită și căutând un ajutor. E cu picioarele ridicate, înconjurată de omuleți care trebăluiesc să extragă din ea un făt de câteva luni, apoi încă unul geamăn. Una dintre făpturi încearcă s-o liniștească punându-i mâna pe frunte dar ei nu-i place. Betty înțelege că a fost adusă aici special pentru a o ajuta. Îi spune femeii vorbe de încurajare. Își lipește fruntea de fruntea ei și o freacă ușor pe tâmple, gest prin care, își aduce acum aminte, fusese ea însăși calmată cu ocazia răpirii sale pe când avea 13 ani. Femeia se liniștește și în cele din urmă adoarme.

Feții extrași n-ai nici treizeci de centimetri. Li se înfig ace ungi în vârful capului și în urechi, li se face o operație în jurul nasului și a gurii, care apoi sunt astupate, li se taie complet pleoa-pele și poate chiar genitalele. După aceasta, fără să fi fost lăsați să respire, feții sunt introduși fiecare în câte un container, un soi de borcan mare, plin cu un lichid transparent, legat cu un mănunchi de fire de niște aparate, înconjurat de alte dispozitive, poate generatoare ale unui câmp electric. Într-o cameră vecină e un alt făt, puțin diferit ca aspect, dar tot într-un borcan asemănător.

Betty întreabă de ce toate acestea. Răspunsul este deconcertant - în curând (poate datorită deteriorării mediului) omenirea va deveni sterilă. *Veghetorii* vor să asigure o alternativă. I se mai dau o mulțime de explicații, din care, sub hipnoză, reproduce fragmente sau termeni ca "șoc transversal", "mistrie ciclonetică", "cir-cuite magnetice", "inel depolarizat" etc., recunoscând că nici ea nu înțelege ce înseamnă...

Ulterior se va mai afla că răpitorii recurg la bizara soluție a însămânțării cu un ovul hibrid fecundat, urmată de un avort peste câteva luni și creșterea feților în containere speciale, deoarece hibrizii astfel creați, niște *supraoameni* artificiali, altminteri foarte inteligenți, *aveau capul mult prea mare pentru ca mamele lor să-i mai poată naște în mod natural*.

□

(va urma)

CATÁLOGUL FORMELOR OZN (XVII)

CULMEA EXOTICULUI: „PSEUDOOBIECTELE"

Într-o trecere în revistă a fenomenelor OZN, lumea pseudoobiectelor ocupă un loc aparte. Cercetătorii mai raționali ai fenomenului treceau timp de mai multe decenii peste rapoartele care se refereau la acestea. Este de înțeles acest fapt, luând în considerare că acești gânditori puteau să accepte ideea cum că o civilizație străină este capabilă să construiască diferite obiecte mai mult sau mai puțin stranii, dar dacă un martor declara că un avion pământean în toată regula a staționat, să zicem, câteva minute înainte de a dispărea, cercetătorii noștri se derutau de-a binelea. Dacă martorul avea în plus curajul de a spune că pilotul și-a uitat în hangar elicele, având în vedere că avionul ce staționa la 30 m de el nu avea așa ceva, atunci avea toate șansele de a fi pensionat peste noapte și se putea bucura dacă medicul care-l examina nu îl interna pe viață într-o instituție închisă.

Esența pseudoobiectelor este, deci, că se aseamănă izbitor cu obiectele noastre pe care le folosim zilnic, dar comportamentul lor ne duce cu gândul mai degrabă la formele prezentate în capitolele anterioare. J. B. Delaire le-a numit obiecte camuflate, **făcând o comparație cu fenomenul întâlnit în lumea animalelor - de a lua înfățișarea unui alt animal sau a unei plante.** Aceste obiecte sunt, deci, capabile de a lua imaginea unui obiect terestru, derutând astfel observatorii și îndeplinind misiunea numai de ei știută.

Pseudobaloanele sunt caracterizate prin coșul de transport care este legat prin diferite sisteme de suspendare de ceva. Din când în când acest ceva se aseamănă cu baloanele, altădată această componentă lipsește.

Vara anului 1945, Los Alamos, New Mexico

Deasupra unor uzine supersecrete a apărut ziua în amiaza mare un obiect strălucitor. Paza a fost alertată și de oamenii din birouri, care spuneau că un obiect strălucitor evoluează la verticala uzinei. Prin binoclu s-a putut vedea că este vorba de o sferă care staționează, având în partea superioară un fel de sfoară care se întindea vertical în sus, dispărând la limita vizibilității. A decolat un escadron de avioane de vânătoare care în cele din urmă reveneau neputincioase. Acel ceva - spuneau piloții - era la o altitudine mult mai mare decât puteau ajunge cu avioanele. (The Washington Post, 8 noiembrie 1973)

2 aprilie 1971, Kempsey, New South Wales, Australia, 18.00

Mai mulți martori văd un fel de parașută deschisă cu mai multe împletituri, având pe margini "fire". În mijloc aveau o alungitură asemănătoare cu o sfoară pe capătul căreia se afla o lumină. Trece la 100 picioare înălțime, trăgând o dâră de fum (APRO Bulletin, mai-iunie 1971)

29 septembrie 1971, Pola, Iugoslavia

Cilindru atârnat de un obiect rotund. Zboară cu viteză mică. (Novosti Belgrad, 11 octombrie 1971)

Pseudodirijabilele sau pseudozeppelinele sunt acele obiecte în formă de trabuc care din când în când cară după ele cabine curioase, altădată un reflector iar la apariția lor, din aer se aude zgomot de motor. În cazul zgomotului, nici de aproape nu se poate descoperi vreun motor sau sistem de propulsie. Această categorie poate fi extinsă până la infinit, dacă includem în ea diferitele obiecte în formă de trabuc cu tot felul de cupole, dar fără zgomot de motor. O altă posibilitate de extindere a categoriei ar fi luarea în considerare a obiectelor cilindriforme dotate cu cupole, a celor în formă de glonț - cilindru cu semisferă pe un capăt -, precum și a celor în formă de creion ascuțit - cilindru cu un con.

❑

(va urma)

STADII

Capră Justin

Am mai spus și cu alte ocazii că tiparele noastre de gândire sunt deficitare. Greșim de la bun început plecând de la investigații folosind clasica și depășita idee a materialității lumii. Asemănarea până la identificare a proceselor din micro- și macrocosmos demonstrează acest fapt. Dacă există o barieră dimensională între aceste două lumi, să nu uităm că dimensiunea, ca și timpul, sunt mărimi arbitrare în raport cu elementul-cauză.

La baza existenței noastre stă entitatea informațională și nu altceva. Prin lecturarea revistei neconformiste "RUFOR", și nu numai, înțelegem acest lucru. Autorii articolelor acestei reviste contribuie la scoaterea din anchiloză a tiparelor de gândire de tip vulgar-materialist.

Importanța gândirii globale, a gândirii de sinteză este cheia înțelegerii lumii. Oricum, dorind modalități de înțelegere speciale, trebuie să citim lucrările intelectualilor de mare adâncime din toate domeniile. Este importantă eliminarea vechilor informații obținute în procesul școlarizării noastre sau oricum, făcând abstracție de acesta. De multe ori, școala (în actuala concepție) insistă asupra unor fenomene postulative, idealizează transformări în scopul înțelegerii fenomenului în studiu, ajungând la compromiterea ideii de bază. Cel puțin fizica este o materie în curs de adâncă transformare întrucât în forma în care este folosită poate aduce mari carențe în procesul de informare al noilor elevi. ❑

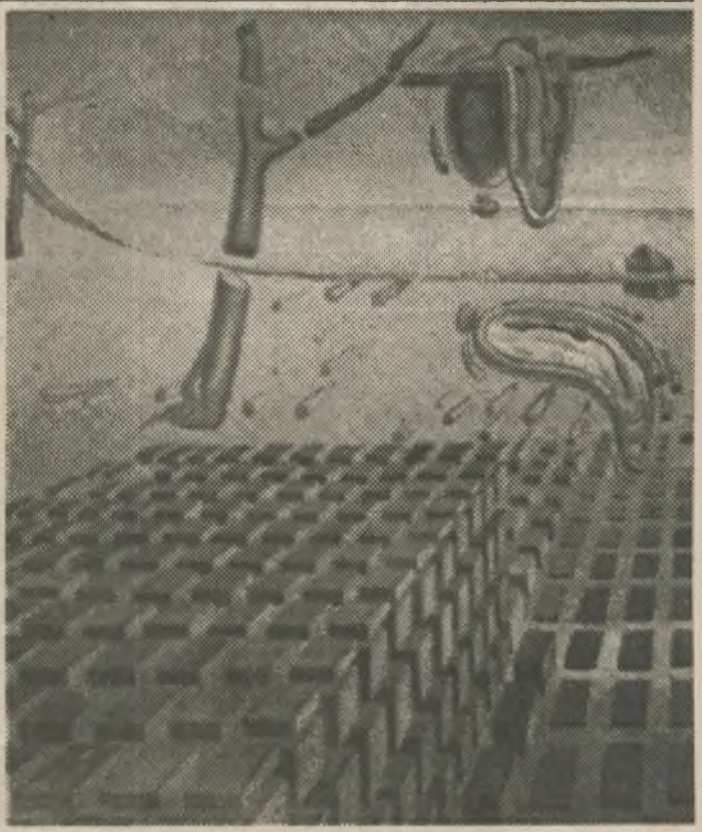

DE LA MENHIRE LA ALCHIMIE

Adriana Macsut

Menhirele (din bretana târzie: men = piatră şi hir = lungă) se încadrează în complexele megalitice (din greacă: mega = mare şi lithos = piatră). Sunt pietre mari, prelucrate, de multe ori destul de înalte, implântate în sol în poziţie verticală, cel mai probabil fiind monumente comemorative. Mircea Eliade le consideră substitute de piatră ale trupului. Pe pereţii menhirelor se află sculptate: figuri umane, semne şi simboluri magico-religioase (soare cu raze, securea ca simbol al furtunii), motive geometrice, (linii, triunghiuri). Megaliţii sunt răspândiţi mai în toată lumea; zonele Mediteranei şi Europei Occidentale, Palestina, Tibet, Egipt, Etiopia, Indonezia, America de Sud etc. Corgon Childe vorbeşte chiar de "o religie megalitică" iar Heine Geldern susţine continuitatea civilizaţiilor megalitice din secolul al V-lea d. Hr. până la începutul erei actuale. De fapt, istoricii o numesc cea mai mare enigmă a preistoriei. Este uimitor cum artişti din epoca pietrei şlefuite au reuşit să prelucreze blocuri uriaşe de piatră (de exemplu complexul megalitic de la Stoenhenge).

După cronicarul polonez Matei Stykowski, românii au ridicat menhire până în secolul al XIV-lea. Nicolae Densuşeanu şi Alexandru Odobescu menţionează câteva asemenea construcţii în: comuna Chişcani din judeţul Brăila ("trei pietre înfipte în pământ iar a treia între ele fără a atinge pământul"), satul Cerneţi din judeţul Mehedinţi ("o piatră ce seamănă a hotar"), între comunele Schinteieşti şi Baloteşti (bolovani cu lespezi funerare). Cetatea lui Negru-Vodă din judeţul Argeş (vezi RUFOR nr. 9) are şi ea trei stâlpi comemorativi iar la Sarmisegetuza dacică se află un complex megalitic format din menhire dispuse circular (vezi RUFOR nr. 9).

Spre deosebire de menhirele menţionate, care sunt sculptate cu motive geometrice, cele trei găsite la Baia de Criş şi aflate la Muzeul de Istorie din Deva sunt încrustate cu forme antropomorfe. Vasile Pârvan le datează la începutul epocii bronzului, Constantin Daicoviciu presupune că aparţin epocii dacice iar Constantin Floca precizează că "nu sunt mai vechi de prima epocă a fierului". Istoricii le consideră reprezentări ale unor zeităţi protectoare ale minerilor, fiind prezente chiar ciocanul şi toporul ca unelte de minerit, centuri de prindere a sacului pentru minereu. Motivul geometric în zig-zag constituie însă un unicat. Înălţimea este de 1,42 m. Distrugerea capului aparţine goţilor sau poate degradării temporale. La toate culturile megalitice menhirele sunt "lăcaşuri" ale sufletelor morţilor, un fel de trupuri pentru eternitate. Să fie cele de la Baia de Criş o excepţie? Ar putea fi totuşi "lăcaşuri" ale sufletelor unor mineri morţi care au intrat în conştiinţa comunităţii prin fapte deosebite, nobili sau întemeietori de familie, care odată cu tre-

cerea timpului au fost zeificaţi. Ar fi interesantă o analiză a locului unde s-au găsit menhirele, probabil un loc de cult şi centru al activităţii sociale. O altă semnificaţie a menhirelor, împărtăşită de ţăranii europeni până aproape de zilele noastre, sunt virtuţile fertilizante. Ţărăncile tinere din Franţa obişnuiau să se lase alunecând de-a lungul menhirelor, apoi îşi frecau burta de ele. Simbolismul falic a existat chiar în Biblie: Ieremia se referă la acei care zic pietrei "Tu m-ai născut". De fapt, venerarea pietrei făcea parte din cultul zeiţei mame, mult răspândit la societăţile primitive. Strămoşii "însufleţeau" piatra, deci corp mineral neperisabil precum cel uman, devenind astfel simboluri ale prosperităţii şi fertilităţii, ocrotitori ai celor vii. La culturile megalitice morţii nu erau ca la evrei, greci, hitiţi, mesopotamieni sau romani, sărmane umbre neputincioase.

Minerii de la Baia de Criş practicau desigur rituri ce comportau atingerea unei stări de puritate prin: post, meditaţie, rugăciune, cerute de natura meseriei lor, ce presupune adorarea Mamei Pământ.

Legende cu zâne, genii, pitici sau alte fiinţe stranii şi alte aspecte ale sacralităţii, înfruntate de om prin coborârea în "misterul" geologic, sunt răspândite şi printre minerii zilelor noastre. Minerii arhaici aveau alături de şamani, vrăjitori sau vindecători, o situaţie privilegiată fiindcă ei preluau "zestrea" minerului încărcat cu forţe bivalente: benefice sau demonice, menhirele au apărut în epoca pietrei dar minerii au adâncit semnificaţia lor. Din mitologia pietrei şi a metalelor, din dorinţa minerilor de a perfecţiona "matricea telurică", a luat naştere alchimia, acea ştiinţă a preschimbării tuturor metalelor în aur, a stăpânirii spaţiului şi timpului: "Cel ce vrea să intre în împărăţia lui Dumnezeu trebuie să intre mai întâi cu tot trupul în pântecul mamei sale şi acolo să moară" (Paracetus). Piatra, cunoscută tuturor, găsită peste tot, este un fragment din corpul mamei primordiale, pe care alchimiştii par să o transforme în piatră vie, filosofală. Newton, întemeietorul mecanicii moderne, a căutat şi el revelaţia alchimică, sperând în întemeierea unui creştinism nou, neconfesional, care să integreze tradiţia hermetică dar şi rezultatele practice ale ştiinţelor naturale.

Astăzi alchimiştii practică aceleaşi gesturi, rituale vechi, sunt continuatori ai minerilor arhaici, influenţează piatra, "natura" macroscopică şi microscopică.

APARIȚII INSOLITE ÎN ITALIA

Bianca Bogdan

Locul apariției: Gargallo di Carpi (Modena)

Fenomenul: apariții, profeții

În 3 decembrie 1984, **Gianni Varini**, mort în anul 1993, a avut o stranie viziune: "Apariția mi-a spus - relatează aceasta - următoarele: "Gianni, eu nu sunt mama ta, eu sunt Mama. Primul mesaj îi privește pe copii: ține-i departe de televiziune".

De atunci mi-a apărut în fiecare seară, până în 20 august 1985. "Apoi aparițiile s-au succedat din 15 în 15 zile, chiar și în timpul călătoriilor cu mașina. Într-unul din mesajele sale din anul 1988, Fecioara i-a vorbit despre convertirea Rusiei. Ambii episcopi de Carpi, care s-au succedat la conducerea diocezei în acei ani, i-au cerut să nu facă publice cele întâmplate. Supus analizelor clinice, Gianni a fost declarat perfect normal.

Locul apariției: Porto S. Elpidio (Ascoli Piceno)

Fenomenul: apariții, contacte cu extratereștri, stigmate

Este unicul caz din Italia în care la un stigmatizat sunt prezente apariții ale Fecioarei, mesaje supranaturale și contacte cu extratereștri. Istoria lui **Giorgio Bongiovanni**, un cizmar în vârstă de 30 de ani, este legată de cea a lui Eugenio Siragusa, mentorul său spiritual, unul dintre cei mai celebri "contactați" italieni. Siragusa, sicilian, susține că se află de ani de zile în contact cu UFO. Bongiovanni, în schimb, are stigmate mari și sângeroase, dar refuză să se lase examinat de medic: "Îmi interzice Madona." - explică el. A devenit un personaj public: călătorește în lume, ține conferințe asupra UFO și asupra reîntoarcerii lui Isus, vorbește despre prezența îngerilor și despre cel de-al treilea secret de la Fatima.

Locul apariției: Insula Liri (Frosinone)

Fenomenul: stigmate, apariții

Lui **Albino Reale**, în vârstă de 74 de ani, ex-muncitor, i s-a întâmplat un lucru neobișnuit: a fost numit succesorul unei alte stigmatizate, Filomena Carnevale, zisă Mea, moartă în anul 1959. Femeia i-a prezis lui Albino: "Vei deveni ca și mine." Și de atunci, pensionarul din Isola Liri trăiește într-un apartament transformat în templu: imagini sacre, statui care plâng, fotografii ale altora ca el. Susține că a avut nenumărate extaze

mistice și întâlniri cu Isus.

Locul apariției: Maropati (Regio Calabria)

Fenomenul: lăcrimări cu sânge

Din anul 1971 până în anul 1989 un tablou reprezentând-o pe Madona del Rosario, proprietatea avocatului **Luigi Cordiano** (azi mort) a început să lăcrimeze sânge. Până astăzi, peste trei milioane de oameni s-au rugat în fața imaginii și mulți au văzut lacrimile de sânge. Duminică, 3 ianuarie 1971, doamna Katia, soția avocatului Cordiano, a auzit un zgomot dinspre dormitor. Mergând în dormitor, constată cu surprindere că tabloul reprezentând-o pe Sfânta Maria, cumpărat din Pompei, în anul 1963, atârna într-o parte și perna de dedesupt era plină de sânge. În 10 aprilie 1971, de Sâmbăta Sfântă, petele de sânge apar pe perete și au forma unei cruci imense. Lacrimile de sânge au apărut și după ce tabloul a fost sigilat într-o cutie de către autoritățile bisericești. Rezultatul analizelor sângelui este deconcertant: "Sânge uman care nu face parte din nici o grupă sanguină umană cunoscută."

Locul apariției: Civitavecchia-Tarquinia

Fenomenul: lăcrimări cu sânge

Totul a început în 2 februarie 1994, ziua în care Biserica Catolică celebrează sărbătoarea numită "Intrarea lui Isus în templu". În acea zi preotul Don Pedro Martin, în vârstă de 48 de ani, a raportat: din ochii statuii curg lacrimi roșii. Don Pedro este sceptic. Știe că escrocii inventează trucuri diabolice pentru a-i face pe alții să creadă în miracole, sperând ca astfel să se îmbogățească. A cerut să i se încredințeze statuia și în mâinile lui însuși s-a declanșat fenomenul: din ochiul drept al statuii a curs o lacrimă. Stupefiat, a luat statuia cu el la Roma, unde doi savanți aparținând la două importante universități romane de medicină - Sapienza și Gemelli - au examinat-o. Verdictul lor a fost clar: fotografiile, cași scanarea, demonstrează că nimic nu este suspect și nu lasă să se întrevadă nici cea mai mică posibilitate a unei escrocherii. Este sânge uman dintr-o grupă sanguină necunoscută. □

ACȚIUNILE DE TINERET DESFĂȘURATE ÎN ANUL 1995, ORGANIZATE CU SPRIJINUL DIRECȚIEI JUDEȚENE PENTRU TINERET ȘI SPORT MUREȘ

1. 1-3 ianuarie 1995 la Sovata a avut loc Tabăra de iarnă OUTWORD BOUND.

2. Concursul pe probleme de sănătate și civism, în colaborare cu ODT Mureș, a avut loc în 2 etape:

I. la Tg. Mureș - 21-24.03.1995

II. la Sighișoara - 07-08.04.1995

3. În perioada 26-31 martie 1995 a avut loc Tabăra OUTWARD BOUND la Sovata, cu participarea a 50 de persoane, 45 tineri, instructori. Scopul a fost educarea tinerilor într-un cadru natural, cu ajutorul pedagogiei prin trăire.

4. În perioada 31 martie-02 aprilie a avut loc seminarul de formare „ECHIPA" la Tg. Mureș, în colaborare cu Tânăra Cameră Economică Tg. Mureș, avându-l ca moderator pe dl profesor Mate Victor.

5. În perioada 01-08 aprilie 1995 s-a organizat Tabăra de curățire și plantare în zona montană - Lăpușna cu participarea a 60 de elevi de liceu în colaborare cu Organizația Tineretului Ecologist Român și SCOUT ROMANIA filiala Mureș.

6. Acțiunea „Specialiștii satului în viitor" s-a desfășurat în perioada 03-05 aprilie la Liceul Electromureș Tg. Mureș, cu participarea a 12 elevi din comuna Ideciu de Jos, având ca scop pregătirea calității cunoștințelor elevilor săteni.

7. Atelierul de formare de animatori, organizat de O.D.T. Mureș, a avut loc la Sighișoara în perioada 02-06 aprilie 1995, având ca scop stimularea vieții asociative și formarea de animatori.

8. În data de 26 mai 1995 s-a desfășurat la Tg. Mureș Simpozionul „Educația pentru sănătate - o necesitate?" în colaborare cu Grupul Școlar Sanitar „Gheorghe Marinescu" Tg. Mureș.

9. În perioada 13-17 iunie 1995 s-a desfășurat la Reghin Festivalul Național de Interpretare vocală a muzicii populare „Flori de pe Mureș", ediția a VIII-a, având printre organizatori Fundația pentru Tineret Mureș, Inspectoratul de Cultură al Județului Mureș, având ca scop descoperirea de noi talente vocal-interpretative ale genului.

10. În perioada 13 mai-15 iulie 1995 s-a desfășurat un Cerc de Informatică 2020 cu 40 de elevi din școli generale, acțiune realizată în colaborare cu Fundația Româno-Olandeză „Euromconect" din Tg. Mureș.

11. În colaborare cu Uniunea Democratică a Tineretului Maghiar (MADISz) Tg. Mureș a avut loc la Sovata, în perioada 30 iunie-08 iulie, Tabăra activă de creație pentru tineri artiști plastici și scriitori, în care 30 de tineri din întreaga țară și-au împărtășit cunoștințele în acest domeniu al artei.

12. În perioada 03-14 iulie 1995, în colaborare cu Societatea pentru Tineret OUTWARD BOUND ROMANIA, s-a desfășurat tabăra interculturală O.B. la Sovata, având ca scop cunoașterea multiculturalității din Transilvania de către cei 40 de participanți.

13. Tabăra de informatică, organizată în colaborare cu INFOMUREȘ S.A. la Tg. Mureș, în perioadele 03 iulie-28 iulie și 21 august-15 septembrie 1995, a avut ca scop însușirea cunoștințelor de utilizare a calculatoarelor IBM PC de către 20 de liceeni și absolvenți și 60 de elevi din satele limitrofe Tg. Mureșului.

14. În colaborare cu Organizația Națională Cercetașii României, filiala Mureș, s-a organizat tabără cercetășească de la Lacul Roșu, în perioada 10-20 iulie 1995, cu participarea a 25 de cercetași.

15. Cercul de informatică 2020 Vara a avut loc în perioada 10-22 iulie, în colaborare cu Fundația Euromconect, având ca scop alfabetizarea elevilor în domeniul informaticii.

16. În perioada 16-21 iulie 1995 s-a organizat acțiunea „Cunoașterea valorilor naturale în zonele muntoase ale județului Mureș", în colaborare cu Organizația FOCUS ECO CENTER, având ca scop cunoașterea valorilor naturale, observarea naturii, a apelor din zonă.

17. Festivalul de artă medievală din Sighișoara, perioada 20-23 iulie 1995, a întrunit 250 de artiști din țară și din străinătate, având printre organizatori Societatea Culturală Artistică pentru Tineret „CONCRET" București și Tânăra Cameră Economică Tg. Mureș.

18. Cursul de formare a animatorilor elevi în domeniul educației pentru sănătate - Universitatea de vacanță Tulcea, având loc în perioada 23.07-01.08.1995, a avut ca scop realizarea unui grup de animatori și formatori elevi în domeniul educației pentru sănătate, la nivelul municipiului Tg. Mureș.

19. În perioada 01-15 august 1995 la Tg. Mureș s-a desfășurat tabăra de muncă și studiu Drepturile Copiilor - Educație și Sănătate, în colaborare cu Mișcarea Tinerilor pentru Pace Cluj-Napoca și a avut ca scop îmbunătățirea condițiilor de spitalizare în Clinica de Neuropsihiatrie Infantilă din Tg. Mureș.

20. Cu participarea a 40 de tineri cercetași a avut loc la Sighișoara tabăra cercetășească cu șantier arheologic, în perioda 21-31 august 1995.

21. Tabăra OUTWARD BOUND în Munții Apuseni s-a desfășurat în perioada 25 august-02 septembrie 1995, cu participarea a 40 de tineri.

22. 36 de elevi premianți la Olimpiada Națională pe materii au avut drept răsplată o călătorie a premianților în Grecia, timp de o săptămână, în perioada 25.08-01.09.1995.

23. „Talente în informatică" este denumirea acțiunii organizate împreună cu Fundația Euromconect, în perioada 15 septembrie-15 decembrie 1995, cu 50 de tineri.

24. La data de 1 Decembrie un număr de 43 de tineri au participat la sărbătorirea zilei de 1 Decembrie la Alba Iulia, în cadrul acțiunii Manifestările de la Alba Iulia.

25. În perioada 24-26 noiembrie 1995, la Sovata a avut loc Seminarul de pedagogie OUTWARD BOUND pentru tineri instructori OUTWARD BOUND.

26. În colaborare cu Organizația Națională Cercetașii României filiala Alba Iulia și Mureș au organizat la Mănăstirea Râmeț, județul Alba, în perioada 17-19 noiembrie 1995, acțiunea „Latura spirituală în educația cercetășească", la care au participat 20 de tineri cercetași din Tîrgu-Mureș.

27. Festivalul Internațional de Film „BUERLESQUE", organizat în perioada 03-08 octombrie 1995, în organizarea MADISz Tg. Mureș și cu sprijinul Ministerului Tineretului și Sportului.

ACȚIUNILE DE NIVEL NAȚIONAL ALE MINISTERULUI TINERETULUI ȘI SPORTULUI LA CARE AU PARTICIPAT ȘI TINERI DIN JUDEȚUL MUREȘ

1. Centrul Național de Educație Ecologică, la Izvorul Mureșului, în perioada 04-13 august 1995, la care au participat 10 elevi.

2. Seminar de marketing socio-cultural, în perioada 16-20 octombrie, la Bistrița, cu participarea din județul Mureș a 4 tineri.

3. Săptămâna Toleranței, Adevărului și Speranței, STAS 1995, organizată în perioda 9-16 iulie 1995 la Costinești, cu participarea a 8 tineri.

4. Tabără specializată pentru elevi de liceu de la Gălăoaia, județul Vrancea; au participat 5 persoane.

5. La Pârâul Rece, în perioada 06-12.03.1995, a avut loc un curs de instruire în domeniul protecției mediului; au participat 2 tineri.

6. Conferința Paster, organizată de D.J.T.S. Brașov la Pârâul Rece, în perioda 26-28.05.1995; au participat 5 persoane.

REPORTAJ DE LA O "VÂNĂTOARE" DE DINOZAURI

Peter Leb
Tibor Reman

În inima Depresiunii Haţeg există un veritabil Jurrasic-Park. Deşi aici nu se plimbă Tyranosauri feroci, urmele lor sunt prezente peste tot.

Aici, anual se organizează o veritabilă vânătoare de dinozauri. Vin aici specialişti români şi străini. Pe lângă farmecul irezistibil al acestor locuri de sub poalele Retezatului, punctele fosiliere sunt unice: este singurul loc din Europa unde s-au găsit ouă intacte, cu embrioni. Acceptând o mai veche invitaţie, RUFOR a participat pentru câteva zile la această "vânătoare" sui-generis.

Într-o micuţă încăpere a Muzeului de Ştiinţe Naturale din Deva am reîntâlnit-o pe mai vechea noastră colaboratoare, dr. Coralia Jianu. Peste tot, urme de saurieni: pereţii sunt plini de postere înfăţişând dinozauri iar mesele şi sertarele ticsite de oase de diferite mărimi. Cu greu poţi găsi un colţişor liber, care să nu vorbească despre aceşti fascinanţi precursori ai vieţii inteligente pe Terra. Munca nu este nici uşoară, nici comodă. Fondurile destinate cercetărilor "picură" cu greu, deşi punctele fosiliere sunt în colimatorul UNESCO. Cu toate acestea, pasiunea cercetătorilor învinge desele necazuri sau... incomodităţi.

În vara acestui an, Coralia Jianu n-a lucrat singură. Ca şi anul trecut, la faţa locului era prezent şi un respectabil savant paleontolog american, dr. David Weishampel. Colaborator al mai multor universităţi şi institute renumi-

INTERVIU CU prof. dr. DAN GRIGORESCU

RUFOR: Domnule profesor, spuneţi, vă rog, câteva cuvinte despre importanţa acestor descoperiri.

Dan Grigoresou.: **Ne aflăm în apropierea comunei Tuştea, în partea Bazinului Haţeg. Când spunem bazin deja introducem o noţiune geologică. Este o zonă depresionară înconjurată din toate direcţiile de şiruri muntoase precum puteţi vedea în stânga noastră, dinspre nord se află Munţii Poiana Ruscă, în faţa noastră se zăresc culmile Munţilor Şureanu iar dacă ne-om ridica puţin peste acest deal am vedea spre sud culmile Munţilor Retezat.**

În această parte a Bazinului Haţeg au fost descoperite în urmă cu opt ani cuiburi cu ouă de dinozauri. Ele au fost semnalate pentru prima oară în această regiune, deşi resturi ale dinozaurilor, sub forma scheletelor dezarticulate, adică ale oaselor separate ce compuneau scheletul lor, se cunosc de aproape 100 de ani, primele descoperiri publicate în lucrări ştiinţifice fiind datorate paleontologului de origine maghiară Franz Nopcsa. După Franz Nopcsa, care a încheiat activitatea de cercetare a Bazinului Haţeg, regiunea nu a mai fost cercetată în mod sistematic pentru extinderea cunoştinţelor asupra resturilor de dinozauri.

Abia după 1975 am început împreună cu studenţii de la Universitatea din Bucureşti şi având colaboratori din partea Muzeului Judeţean Deva, restituirea acestui tărâm uitat, care prin lucrările publicate de Franz Nopcsa câştigase deja o reputaţie mondială. Am reuşit, în cei 18 ani care au trecut din 1977, să refacem întreaga colecţie de dinozauri, să recunoaştem cele 7 specii care au fost descrise până acum, să adăugăm chiar unele noi, necunoscute lui Franz Nopcsa. Tre-

te de peste ocean, paleontologul american a reuşit să obţină şi sprijinul National Geographic Society, care a şi acordat subvenţii. David Wheishampel nu are o sarcină prea uşoară: aplecat zeci de ore peste calculatorul său, intenţionează să pună la punct "genealogia" dinozaurilor din Bazinul Haţeg. Este o întreprindere dificilă, căci mai există verigi lipsă în "familia" saurienilor de la poalele Retezatului. Cu toate acestea, David este optimist, el speră ca până la sfârşitul şederii sale în România să poată finaliza un prim studiu în acest sens. Realizarea unei asemenea genealogii ar fi extrem de utilă pentru înţelegerea evoluţiei saurienilor din această zonă a Europei, precum şi a mecanismelor care au accelerat extincţia lor.

Dr. David Wheishampel este fascinat de munca pe care o depune în România. Descoperirile din Haţeg reprezintă o veritabilă mină de aur pentru pasionaţii din trecutul Pământului, căci descoperind noi şi noi fosile (una mai ciudată decât cealaltă) se pot îmbogăţi cunoştinţele despre aceşti foşti stăpâni ai Terrei.

Un prim punct de lucru se află la Sînpetru. Este un sat aflat la circa 20 de kilometri de Haţeg. Localnicii s-au obişnuit deja cu lumea pestriţă a "săpătorilor", care poposesc an de an acolo, nu departe de castelul Nopcsa, aflat din păcate într-o avansată stare de paragină. Localnicii îi cunosc pe cei care vin să sape aici. Îi privesc cu simpatie, deşi nu înţeleg pe deplin cum nişte "domni" vin pentru câteva săptămâni pentru a lucra ca nişte salahori. Lor le este cam greu să înţeleagă că pasiunea pentru ştiinţă umbreşte inconfortul şederii în cort sau al săpăturilor efectuate pe o arşiţă înfiorătoare.

Un grup de studenţi de la Universitatea Bucureşti, îndrumaţi de asist. univ. Marius Stoica, tocmai descoperta o suprafaţă de teren cam de 100 metri pătraţi. Se lucra cu picmacherul donat de National Geographic Society. Pe de altă parte, tineri şi tinere, bronzaţi de soarele dogoritor, dădeau sârguincioşi la lopeţi. Atmosfera este destinsă, ca a unei tabere. În momentul în care s-a ajuns la stratul fosilier, ustensilele "grele" au fost schimbate cu ciocane de geologi. Şi, la scurt timp, efortul este răsplătit. Iese la iveală un superb os de saurian. Tinerii viitori geologi se strâng în jurul relicvei. Asist. univ. Marius Stoica studiază cu atenţie descoperirea şi trage o primă concluzie: "Se pare că este un os pneumatic, cu măduva osoasă rarefiată, specifică speciilor de saurieni zburători". Astfel, se adaugă încă un "trofeu" important în galeria căutătorilor în trecut.

Tabăra bucureştenilor se află aproape de punctele de săpături. Corturi multicolore sunt aşezate într-o poieniţă de pe malul pârâului. Totul se rezolvă pe bază de autogospodărire; imensul

buie spus că nimic din colecţiile originale ale lui Franz Nopcsa nu a mai rămas în ţară, ele au fost în cea mai mare parte vândute Muzeului Britanic de Istorie Naturii de la Londra înaintea primului război mondial. O parte a acestor colecţii refăcute se află la Facultatea de Geologie a Universităţii din Bucureşti iar o parte în cadrul Muzeului Judeţean Deva.

A stârnit o adevărată senzaţie descoperirea cuiburilor cu ouă de dinozauri în această regiune, necunoscute lui Franz Nopcsa. Este o descoperire a ultimilor ani.

Ceea ce constituie un fapt deosebit de interesant este că alături de cuiburile de ouă am descoperit fragmente scheletice ale unor indivizi foarte tineri şi chiar ale unor nou-născuţi în interiorul cuiburilor. În acelaşi timp, prin tomografii făcute curaze laser, am identificat în unele din ouăle întregi structuri cu simetrie bilaterală care pot reprezenta schelete ale embrionilor în interiorul ouălor.

Asocierea dintre oase de pui şi chiar de embrioni şi ouă este unică în Europa. Nicăieri în Europa asemenea asocieri nu se cunosc. Sunt câteva localităţi din Europa unde au fost găsite ouă de dinozauri, mai ales fragmente ale cojii acestora, de exemplu în sudul Franţei în mai multe localităţi, dintre care cele mai renumite sunt cele din apropiere de Muntele Victoire; în partea de nord a Spaniei au fost descoperite de asemenea cuiburi de ouă de dinozauri. Care este importanţa unei asemenea asocieri?

Având împreună pui şi ouăle, putem spune cu precizie cărui tip de dinozauri au aparţinut. În altă conjunctură, în situaţia în care nu cunoaştem aceste oase de juvenil, clasificarea ouălor este pur şi simplu parataxonomică, adică o clasificare artificială bazată pe formă şi pe structura cojilor, dar fără să se ştie exact cui a aparţinut.

Se mai cunosc în alte regiuni ale lumii, în afara Europei, asemenea conexiuni, ce şi în zona Haţegului, şi anume în Mongolia, în China de Sud şi Sud-Est, în statul Montana din SUA.

RUFOR: Domnule profesor, există foarte multe ipoteze privind atât gradul de inteligenţă al dinozaurilor, cât şi modul de extincţie. Din ce în ce mai mulţi paleontologi consideră că dinozaurii n-au fost reptile atât de proaste, ci au avut chiar un comportament social.

***D.G.:* Comportamentul social este foarte bine documentat de descoperirile pe care le menţionam, din statul Montana. Cercetările făcute în această regiune a SUA de către paleontologul american Jack Horner au probat că dinozaurii care sunt ataşaţi din punct de vedere sistematic clasei reptilelor aveau un comportament social faţă de progeniturile lor. Ei au grijă ca cuiburile să fie păzite şi să fie menţinute la o temperatură relativ constantă, care evident adaugă o şansă în plus ieşirii din ouă a puilor. Cum a fost probată această descoperire?**

După prezenţa în cadrul cuiburilor a unor straturi foarte subţiri cu un conţinut foarte bogat în carbon, care denotă un

ceaun şi grămada apreciabilă de cartofi care aşteaptă să fie cojiţi stau în sprijinul acestei afirmaţii. Seara, în jurul focului, domneşte o atmosferă veselă şi degajată. Se discută descoperirile făcute în timpul zilei şi la un pahar de bere se întocmeşte strategia pentru ziua următoare.

Însoţiţi de Marius Stoica, ajungem la un alt loc deosebit de important: Tuştea. Aici au fost descoperite ouăle de saurieni, a căror veste a făcut rapid înconjurul globului. Lucrările de aici sunt direct supravegheate de prof. dr. Dan Grigorescu de la aceeaşi universitate bucureşteană. Anul acesta se lucrează mecanizat. Cu sprijinul Prefecturii Hunedoara s-a obţinut un buldozer pentru a decoperta o porţiune de circa 400 metri pătraţi. Ajuns ca prin minune pe coama unei prăpastii, utilajul duduie din greu. Se poate vedea clar stratul care trebuie decopertat. Pentru munca manuală ar fi însemnat o durată de câteva luni. Mecanizat, decopertarea va dura circa o săptămână. Abia atunci va începe munca migăloasă de detectare a ouălor.

Ioan Bălan, proprietarul terenului, este deosebit de mândru că locul lui a ajuns o veritabilă celebritate internaţională. Acolo vin anual nu numai cercetători din cele patru colţuri ale globului, dar şi numeroşi turişti din ţară şi străinătate.

Venind vorba de turişti, profesorul Grigorescu ne povesteşte despre perspectivele mai mult sau mai puţin îndepărtate. Dânsul prevede înfiinţarea unui muzeu al dinozaurilor la castelul Nopcsa, care să servească nu numai ca punct de atracţie turistică, dar şi ca bază de cercetare şi documentare pentru specialişti. Din păcate, lipsa fondurilor face ca acest muzeu şi parc în aer liber să fie un proiect îndepărtat. Dinozaurii şi lumea îndepărtată în care au trăit îi fascinează pe oameni. Pretutindeni în lume asemenea muzee şi parcuri atrag mii de turişti. Suntem convinşi că şi la Sînpetru s-ar petrece la fel dacă s-ar găsi fondurile suficiente. Oare nu există nici un sponsor care să finanţeze un asemenea proiect?

Ne despărţim de paleontologi cu speranţa că ne vom revedea anul viitor, căci "vânătoarea" de dinozauriva continua în fiecare an, în speranţa descifrării marilor enigme ale trecutului. Şi mai suntem convinşi că această zonă ar trebui să atragă mai multă atenţie şi mai multe... fonduri. ❑

material vegetal adăugat care contrastează cu ariditatea şi lipsa oricărei urme de material vegetal din zonele imediat învecinate cuibului. Acest fapt înseamnă că dinozaurii, pentru a menţine constantă temperatura, periodic adunau vegetaţie care, prin fermentaţie, realiza acest lucru. Desigur, aceasta nu poate fi generalizată, în cazul de faţă este vorba de un anumit gen care a fost denumit de Horner Maia Saura (mama bună) a dinozaurilor. În alte situaţii, neavând asemenea evidenţe, neavând cuiburile, nu se pot face decât speculaţii dar în cazul acesta concret a putut fi demonstrată.

Ne vom strădui şi noi să valorificăm cât vom putea mai mult informaţia ştiinţifică printr-o cercetare interdisciplinară cu analize, pe lângă cele paleontologice propriu-zise, chimice, sedimentologice, să reconstituim noi aspecte care ţin de comportamentul dinozaurilor. Sper că în câţiva ani vom putea face cunoscute, în primul rând celor interesaţi din ţară, dar bineînţeles vom publica şi în reviste accesibile tuturor, rezultatele noastre.

RUFOR: Domnule profesor, am aflat că intenţionaţi să înfiinţaţi un Muzeu al dinozaurului la Săcel. Când preconizaţi că se va pune la punct ca şi publicul larg să poată afla cât mai multe despre această lume apusă?

D.G.: **Din partea noastră, noi am fi gata şi într-un an să începem utilarea acestui muzeu. Adică suntem pregătiţi cu toate informaţiile pe care le considerăm necesare pentru o bună cunoaştere de către publicul larg a acestei lumi atât de interesante pe care au reprezentat-o dinozaurii şi care poate tot în lume stârnesc un interes cu totul aparte. Suntem pregătiţi să dotăm o bibliotecă adecvată unui asemenea muzeu. Intenţia noastră este de a obţine subvenţii în primul rând din ţară, dar şi din străinătate, prin care să refacem castelul în care a locuit Franz Nopcsa şi care se află la Săcel. Trebuie subliniat că unii colaboratori de-ai noştri din Statele Unite şi Franţa s-au arătat dornici de a contribui la această construcţie. Din păcate, la ora actuală castelul se află într-o stare avansată de ruinare iar dacă nu se va interveni în scurt timp, ea va avansa din ce în ce mai rapid şi poate câţiva ani chiar nu vom putea face nimic.**

Acest loc în intenţia noastră ar fi nu numai un loc de informare, un muzeu, ci şi un centru de cercetare şi documentare pentru cercetători din întreaga lume şi în primul rând din ţara noastră. Am dori să avem camere distincte studiului, utilate corespunzător cu microscoape, bibliotecă şi chiar posibilităţi de cazare pentru temporarii cercetători. În acelaşi loc am face o prezentare a lumii dinozaurilor, dar şi a întregii istorii geologice pentru profesorii de ştiinţe naturale din ţara noastră, care pe timp de vară ar putea beneficia de cursuri care le-ar aprofunda cunoştinţele - şi aceasta în favoarea educării tineretului nostru. ❑

INTERVIU CU DAVID WEISHAMPEL

RUFOR: De ce este interesantă zona Haţeg pentru paleontologi?

David Weishampel: Aceasta este unul dintre cele mai bune locuri din Europa unde poţi găsi resturi de dinozauri. Speciile din această zonă au trăit cu aproximativ 65 de milioane de ani în urmă. Cercetând resturile descoperite, este posibil să identificăm cauza extincţiei lor finale. Descoperirile făcute aici sunt deosebit de importante şi din cauză că speciile găsite prezintă legături extrem de strânse cu cele descoperite în America de Nord şi în Mongolia. Vom putea stabili astfel eventualele legături geologice din

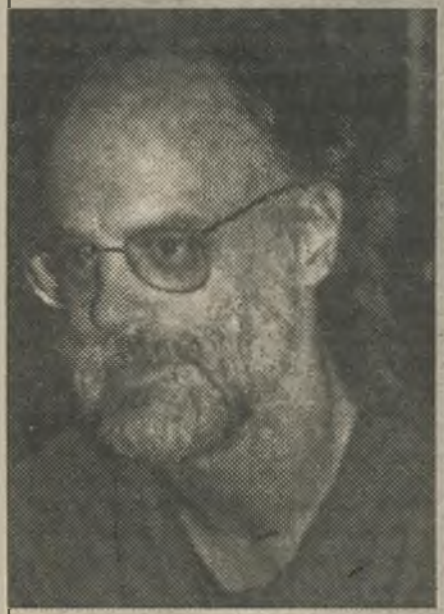

acea vreme.

RUFOR: Vorbeaţi de extincţie. Teoria cea mai vehiculată este cea a meteoritului uriaş care ar fi lovit Pământul. Care este opinia dv.?

D.W.: Răspunsul cel mai simplu ar fi să admitem că unii oameni de ştiinţă ştiu exact ce s-a întâmplat în trecutul îndepărtat. Adică, un meteorit a lovit Pământul acum 65 de milioane de ani, provocând o calamitate uriaşă, o catastrofă ecologică pentru animalele care trăiau în acea vreme. Dar această teorie nu ne explică totul despre extincţie. Nu ne explică de ce unele specii au supravieţuit, altele nu: de ce „s-au simţit bine" aligatorii sau păsările, de ce celelalte specii, în special cele de dimensiuni mari, n-au rezistat. Acestea sunt întrebări la care nu putem răspunde încă. Nu cred că singura cauză a fost meteoritul; consider că întrebările la care trebuie să răspundem sunt mult mai complicate.

RUFOR: Din câte ştim, în acel strat corespunzător perioadei de extincţie s-a detectat o concentraţie mare de iridiu. S-a detectat iridiu în Haţeg?

D.W.: Nu încă, dar mă aştept să-l detectăm pentru că rocile la care am ajuns par să ne indice că ne apropiem de acest strat. Mă aştept deci să găsim iridiu pentru că în toată lumea săpăturile i-au relevat prezenţa în straturile corespunzătoare. A fost detectat atât în Montana, cât şi în Danemarca sau Noua Zeelandă. Răspunsul este deci: nu l-am găsit încă, dar încercăm să-l detectăm.

RUFOR: O altă ipoteză susţine că, dacă ar fi supravieţuit, dinozaurii ar fi evoluat la o specie inteligentă.

D.W.: Este posibil. Există câţiva oameni de ştiinţă care sugerează că o creştere a volumului cerebral al unor specii de dinozauri de dimensiuni reduse, de la sfârşitul cretacicului, ar fi arătat o evoluţie în direcţia apariţiei unor (unei) specii inteligente dacă nu intervenea extincţia. Dacă această creştere a volumului cerebral ar fi continuat, dacă acel asteroid uriaş nu ar fi nimerit Pământul, dacă nu s-ar fi produs marea extincţie... Este posibil ca teoria să fie bună... Admit că există o anumită probabilitate în acest sens, dar consider această probabilitate destul de mică iar în ceea ce priveşte aspectul umanoid al acestora, nu cred că ar fi reuşit să ajungă până acolo.

RUFOR: Multă lume consideră că dinozaurii au fost reptile proaste. Ce credeţi?

D.W.: Vorbind despre o comunitate de organisme care au supravieţuit cu succes aproximativ 160-170 de milioane de ani, eu cred că au dispus de destulă inteligenţă ca să se perpetueze. Cei care au făcut estimări privitoare la volumul lor cerebral, extrapolând de aici nivelul lor de inteligenţă, au făcut cu siguranţă o mulţime de măsurători, considerând că exclusiv nivelul volumului cerebral influenţează nivelul inteligenţei. Putem spune doar că au existat diferite proporţii creier/corp. Unii dinozauri erau uriaşi, cu un creier foarte mic, alţii aveau un creier considerabil mai mare într-un corp mic; unii dintre ei intră într-adevăr în grupul „reptilelor proaste", alţii aveau comportament social complex.

RUFOR: Credeţi că sunt posibile acele manipulaţii genetice prezentate în celebrul „Jurassic Park"?

D.W.: Vorbiţi despre ceva care este visul oricărui om de ştiinţă. Specialiştii care se ocupă de cercetarea ADN-urilor de dinozauri au un ajutor serios în evoluţia ingineriei genetice, fiind posibilă identificarea unor segmente foarte mici de ADN, mărirea lor, ajungându-se astfel la unele teorii despre ADN-ul întreg. Dar de aici este o cale extraordinar de lungă la reproducerea ADN-ului integral şi, în special, la crearea unor dinozauri vii.

RUFOR: Totuşi nu s-ar putea să clonăm ADN-ul unei şopârle sau al unui crocodil cu cel al unui dinozaur?

D.W.: Cea mai bună soluţie în acest sens ar fi, cred, clonarea cu ADN-ul unei păsări, ca de exemplu al unui porumbel sau al unui vultur, pentru că este aproape sigur - în perspectiva celor cunoscute de noi despre trecutul îndepărtat - că păsările contemporane sunt descendenţii vii ai dinozaurilor, de fapt, o specie de dinozauri.

RUFOR: Există mai multe relatări despre apariţia unor dinozauri vii în zilele noastre în junglele din Africa sau Amazonia.

D.W.: În primul rând trebuie să vă spun că sunt sceptic - şi cred că aceasta este singura cale spre a încerca să înţelegem din punct de vedere ştiinţific această problemă. Deci, aş vrea să am dovezi clare. Ce ar putea fi aceste dovezi? Fotografii, filmări; eventual nişte urme recente. Fără acestea, relatările nu sunt concludente. De ce mai sunt sceptic? Trebuie avut în vedere faptul că extincţia dinozaurilor s-a produs acum 65 de milioane de ani iar de atunci nu avem nici o evidenţiere concludentă a reapariţiei lor. Îmi pare foarte rău pentru aceasta, mai ales că unele specii de animale dispărute înainte de dinozauri au fost semnalate chiar în secolul nostru. Este deci posibil să existe, dar scepticismul meu spune că este improbabil.

RUFOR: Ce credeţi despre monstrul din Loch Ness şi despre şerpii marini uriaşi?

D.W.: Sunt chiar interesat în privinţa lui „Nessie", pentru că m-am întâlnit cu câţiva oameni care fac cercetări acolo în nişte condiţii foarte dificile, ştiut fiind faptul că lacul este foarte adânc şi destul de adânc în unele porţiuni. Este nevoie deci de aparatură extrem de sofisticată pentru cercetări. Persoana pe care am cunoscut-o mi-a confirmat că sonarul a detectat într-adevăr ceva. Personal nu cred că este vorba de un dinozaur sau vreun alt animal ancestral, dar consider că ceva trebuie să fie acolo. ❑

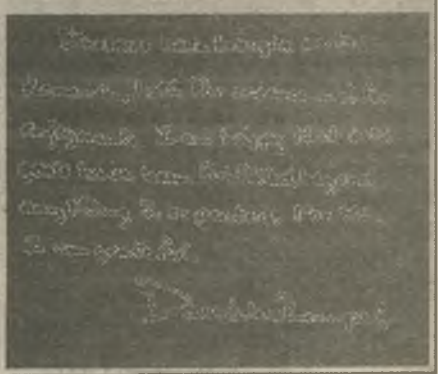

CURIER

Regretăm că, din motivele binecunoscute, revista noastră nu a apărut la timp. Sperăm că în cele din urmă vom intra într-un ritm de editare normal. Din păcate, aceste întârzieri n-au depins de noi...

Grozea Ștefan-Dumitru (București): Mulțumim pentru aprecieri. Din păcate, nu avem în stoc numere mai vechi. În ceea ce privește abonamentul, consultați anunțul de pe această pagină.

Constantin Georgeta (București): Am considerat interesante părerile dv. Aveți dreptate: în domeniul OZN și paranormalului s-au vehiculat multe informații false. Unii cercetători nu exclud ipoteza dv., potrivit căreia anumite fenomene paranormale pot fi înțelese prin trăire mistică.

Tramă Sebastian (Satu Mare): Am reținut cazul dv. pentru publicare.

G. Rada (Iași): Teoriile emise de dv. sunt prea speculative. Reveniți cu date concrete.

Bujor Constantin (București): Din păcate, anul acesta n-am reușit organizarea unei nopți de observație. Poate anul viitor...

Florea Mihai (Sibiu): Am reținut spre publicare cazul trimis de dv.

Rențiu Marc (Constanța): Sunt binevenite propunerile referitoare la extinderea unor rubrici ale revistei noastre. În momentul în care vom reuși extinderea paginilor revistei, vom ține seama de numeroasele dv. sugestii.

Constantin PaulLucian (București): Mulțumim atât pentru urări, cât și pentru sfaturi. Aveți dreptate: răspunsurile la ultimul nostru concurs nu s-au situat la nivelul așteptărilor.

Panaite Dragoș (Iași): Aveți dreptate. Mulțumim pentru sprijinul dv. moral.

Ivanof Cristian (București): Puteți fi liniștit; prețul abonamentului nu s-a majorat.

Guia Robert Lucian (Bistrița): Am reținut cazul pentru publicare.

Bogdan Alin (Tîrgu-Mureș): Am reținut ideea dv.

Raneti Mihai (Ploiești): Interesantă ideea din scrisoare, dar e cam vagă. Interesul tău pentru domeniile de frontieră este mai mult decât lăudabil.

Colibaba Bujor (Rădăuți): Ideea unei expoziții foto este foarte incitantă. Așteptăm să ne contactați ori în scris, ori telefonic, pentru a ne furniza detalii suplimentare.

Crișan Felix Alin (Iași): Despre zonele active din Baciu am publicat în extenso în nr. 6/1994. Cu dl Bukaresti puteți intra în contact prin intermediul revistei.

Sasu Florin (București): Excelentă ideea unui FAN CLUB RUFOR. Așteptăm detalii despre activitatea Fan-clubului.

Apetroaei Cornel (Petroșani): Am reținut cazul pentru publicare.

Bărbulescu Iancu (Arad): Interesant demersul dv. Noi suntem însă sceptici în ceea ce privește finalitatea. În cazul în care vă decideți, așteptăm detalii.

Societatea de Parapsihologie (Timișoara): Mulțumim pentru materialul documentar. Cu prilejul aniversării a 5 ani de la înființarea societății dv. vă dorim multe și noi succese.

Pașca Marius (Șimleu Silvaniei), Capotescu Vlad (Timișoara), Molnar Marius (Satu Mare): Nu dispunem de numere mai vechi. Pentru abonamente, consultați anunțul din această pagină.

ANUNȚURI

* Observații OZN și diverse fenomene inexplicabile ce au loc în județul Mehedinți și în județele limitrofe le puteți comunica la societatea de presă S.C. ANDANA S.R.L. Orșova, 1543, jud. Mehedinți, str. 1 Decembrie 1918, nr. 24, sc. C, ap. 13. Tel. 052/361724, 361489.

* Orice observație OZN din zona Botoșani o puteți comunica rapid la "Uniplus Radio" Botoșani, frecvența 89,7 MHz, tel/fax 031/515940. Cazurile cele mai interesante vor fi difuzate în emisiunea "Dimensiunea 5", transmisă în fiecare joi, între orele 21.30-22.30.

* Pentru orice apariție OZN sau paranormal din Oradea și jud. Bihor, vă rugăm să ne contactați personal sau în scris la Clubul "TEMPO" (Cerc ATLANTIS) în fiecare joi de la ora 18.00, pe Str. Moscovei, nr. 8, 3700 Oradea sau la adresa Fundația "Natura" CP 1-263. Telefon 134948.

*Pentru a furniza cât mai rapid informații în legătură cu fenomene OZN din județul Prahova, precum și din județele limitrofe, vă puteți adresa prof. Călin N. Turcu, 2100 Vălenii de Munte, jud. Prahova, str. Progresului 56, tel.: 044/28.03.17

* Cumpăr revista RUFOR nr. 12-13/1994 sau ofer în schimb revista RUFOR nr. 2/1995 și revista în limba maghiară UFO Magazin nr. 2/1995. Mera Gabriel, str. Peneș Curcanul bl. 14, ap. 4, Arad, tel. 252375.

* Toți cei ce doresc să corespondeze pe teme OZN, fenomene inexplicabile, fenomene paranormale, sunt rugați să se adreseze FAN-CLUBULUI RUFOR, str. Neagoe-Vodă nr. 3-5, bl. 13/6, sc. B, ap. 27, Sector 1, București.

* Cumpăr câte un exemplar din revista RUFOR, de la numărul 1 până la nr. 13. Antohi Florin Daniel, comuna Stănilești, Str. Școlii, județul Vaslui.

* Orice observație OZN și fenomene conexe din zona Iași și Neamț o puteți comunica în scris la 606 CLUB UFO, str. Clopotari nr. 22, bl. 606, et. 1, ap. 3, 6600 Iași sau telefonic la tel. 032/129329.

IMPORTANT!

ANUNȚURILE LA ACEASTĂ RUBRICĂ SUNT GRATUITE.

APARIȚII EDITORIALE

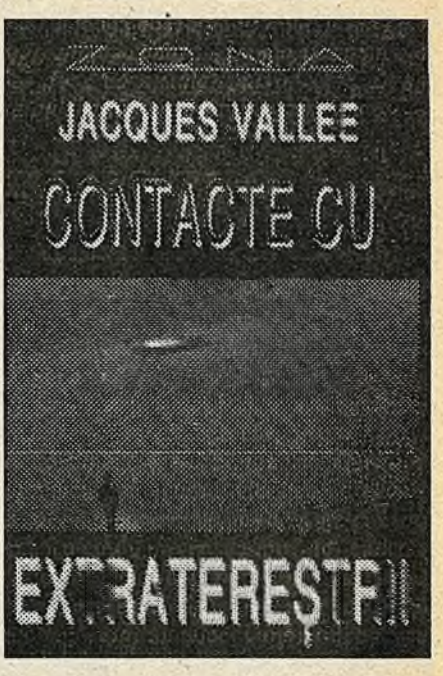

JACQUES VALLÉE

CONTACTE CU EXTRATEREȘTRII

(Colecția ZONA, București 1995)

(350 pagini, 4.500 lei)

ABONAMENTE LA RUFOR

1 lună 700 lei

3 luni 2100 lei

6 luni 4200 lei

1 an 8400 lei

Contravaloarea abonamentelor se expediază prin mandat poștal pe adresa: S.C. EDIPRES TIPO SRL, Cont 407.222.517.3 BCR Tg.Mureș, str. Gh. Doja nr.36, et.2

În valoarea abonamentului sunt incluse și taxele poștale. Vă rugăm să specificați pe versoul mandatului poștal perioada pe care vă abonați.

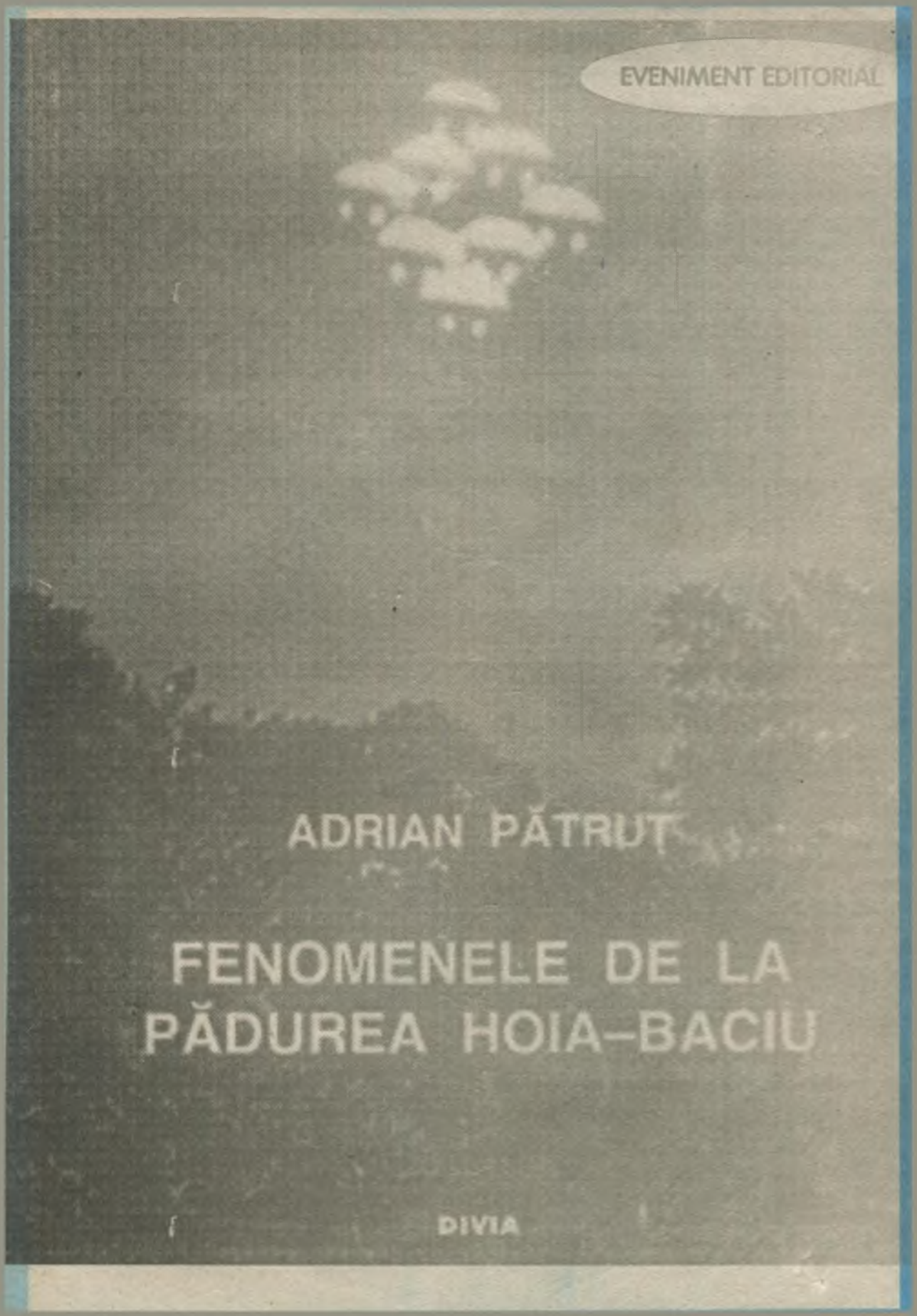
EVENIMENT EDITORIAL
ADRIAN PĂTRUȚ
FENOMENELE DE LA PĂDUREA HOIA-BACIU
DIVIA